

ΨΑΛΛΑΞ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

Έτος Πρώτον.— Εν Κωνσταντινουπόλει τῇ 1' Ιουνίου 1887.— Τεύχος Δεύτερον.

Η ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ

ΥΠΟ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗΝ ΕΠΟΨΙΝ.

(συνέχεια ἴδε τεύχος Α')

Ὁ παράφρων καθίσταται κτήμα, ὡς τοιοῦτος δὲ ἐστὶ σχεδὸν ἐπικατάρατος, διότι κατὰ τὸ φαινόμενον πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ παρεδόθη οὕτω εἰς τὴν εὐχολον. Ἐντεῦθεν ἐξηγήται ὁ εἰς τὰ δύστηνα τῆς παραφροσύνης θύματα ἐπιβαλλόμενος βάρβαρος τρόπος. Πλεῖστοι δυστυχεῖς μόνον ἰατρικῆς θεραπείας ἀνάγκην ἔχοντες ἐκάησαν, διότι ἡ ἰατρικὴ ὀλίγην πεποίησιν εἶχε ἐφ' ἑαυτήν, οἱ μᾶλλον δὲ πεπειραμένοι παραρατικοί, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ κ. Μωδολέυ, ἐσχέπτοντο μόνον πῶς νὰ ἐλαττώσωσιν ὀλίγον τὴν ἐπιρροὴν τοῦ θαίμονος. Ἀνεγνώριζον τὴν ὑπαρξίν «προπρασκευῆς καὶ διαθέσεως τοῦ σώματος διὰ τῆς τῶν ὑγρῶν συγχύσεως, παρεχούσης εὐκαιρίαν τῷ θαίμονι ἵνα καταστῇ δεσπότης, τῆς συγχύσεως δὲ ταύτης θεραπευομένης τῇ βοήθειᾳ φαρμάκων τινῶν, ὁ θαίμων ἀποδιώκεται καὶ δὲν ἰσχύει πλέον ἐπὶ τοῦ σώματος».

Κατ' ἀντίστροφον λόγον καὶ δι' ἀναλόγου δεισιδαιμονίας, οἱ παράφρονες γενικῶς ἐθεωροῦντο ἐν Ἀνατολῇ ὡς ἱερά πρόσωπα καὶ ἐφέροντο πρὸς αὐτοὺς μετὰ μεγάλου σεβασμοῦ.

Ἐβλεπον ἐν αὐτοῖς κτήματα, ἀλλὰ κτήματα τοῦ θείου πνεύματος. Ἀπέδιδον αὐτοῖς τὸν ὑπερφυσικὸν χαρακτήρα, ὃν ὁ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι ἀναγνωρίζει ὡς εἶδος μανίας καὶ ἔστις δίδει τῷ ἀνθρώπῳ τὴν δύναμιν νὰ ἐρεύρη δοξασίας καὶ ἔργα, ἅτινα ὁ ὑγιῆς νοῦς ἀδυνατεῖ νὰ ἐπινοήσῃ. Ἡ πίστις τῶν ἐνείρων καὶ τῶν προφητειῶν ἐφείλει ἴσως τὴν ἀρχὴν εἰς τὰς προσβολὰς τῆς παραφροσύνης, ἃς ἐξέλαβον ὡς ἐμπνεύσεις προερχομένας κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς θεότητος.

Μόλις κατὰ τὸν III. αἰῶνα ἀπαντῶμεν ἀρχὰς τινὰς ἐπιστημονικῶν ἐπὶ τῆς παραφροσύνης θεωριῶν. Ὁ Στάαλ, Stalh, παραδέχεται ὅτι προέρχεται ἐκ τῶν τὴν προσοχὴν καὶ τὴν περίσκεψιν ἐρελκόντων καὶ καταχυριευόντων παθῶν ἡ παραφροσύνη κατ' αὐτὸν ἐστὶ πλάνη, ἀλλ' ἡ πλάνη, αὕτη δὲν εἶναι ἄμεσον ἔργον τῶν διανοητικῶν δυνάμεων ἀλλὰ ἀποτέλεσμα τῆς διαφθορᾶς καὶ καταστροφῆς τῶν σωματικῶν δυνάμεων. Ἡ ἰδέα αὕτη, ἐκτὸς μικρᾶς τινος διαφορᾶς, ὑπεστηρίχθη καὶ ὑπὸ τινῶν ἐκ τῶν περιφημοτέρων τοῦ τε παρελθόντος καὶ τοῦ ἡμετέρου αἰῶνος φρενολόγων, ὡς τοῦ Ἰδέλερ Ideler, τοῦ Γρίζιγγερ Criesinler τοῦ κ. Βάιλαργερ Baillarger καὶ ὑπὸ τοῦ φιλοσόφου Ἐρβαρ.

Μόνος ὁ Στάαλ, πιστὸς ὡς πρὸς τοῦτο εἰς

τὸ ἀρχιμὸν αὐτοῦ ἀξίωμα, ἀρνεῖται ρητῶς ὅτι τῆς παραφροσύνης ἡ αἰτία δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ παθολογικὴ τις κατάστασις τοῦ ὀργανισμοῦ, τοῦ ὅπερ εἶναι σήμερον ἀνκμυρ-εβήτητον.

Ἡ τοῦ Γερμανοῦ ἱατροῦ Ἁίνερθ (He n-rotth) θεωρία ἕνεκα τῶν περιγύμων ἠθικῶν πορισμάτων, ἅτινα συνεπάγεται, ἐστὶ σπουδαιότατη. Ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε καθίσταται παράφρων, εἰ μὴ ἕνεκεν ἰδίου σφάλματος καὶ ὁ τηρῶν τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καθ' ἅπαντα τὸν βίον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, οὐδέποτε φοβέται μὴ τῷ διαφύγῃ τὸ λογικόν. Ἡ ἀδύμνησις, ἡ ἔξαισις, ἡ παραφροσύνη, χαρ-ακτηρίζονται εἶδη τινὰ παραφροσύνης ἀσυ-νάρτητά εἰσι τῆς συνειδήσεως διαδηλώσεις. Ἡ διανοητικὴ διατάραξις δὲν εἶναι καὶ δὲν εὐναι νὰ ἦ κληρονομικὴ, διότι τὸ λογιστι-κὸν ἐγὼ, ἡ ἄλλος ψυχὴ δὲν εἶναι κληρονο-μικὴ. Τὸ μόνον, ὅπερ οἱ γονεῖς δύνανται νὰ μεταβιβάσωσιν εἰς τὰ τέκνα, εἰσὶ διαθέσεις ὀργανικαί, ἅς πάντοτε δυνάμεθα νὰ πολεμή-σωμεν. Ὁ ἄνθρωπος κέκτηται δυνάμιν ἠθι-κὴν ἐκ φύσεως εἰς οὐδεμίαν ὑποκειμένην δια-στροφὴν, ἐὰν δὲ ὑποκύψῃ ἐν τῇ πάλῃ, εἶναι ἐντελῶς υπεύθυνος διὰ τὴν ἥτταν.

Ἐκ μέρους ἱατροῦ τοιαύτη θεωρία ἔχει τι τὸ ἐκπληκτικόν. Ἐκτός τοῦ ὅτι δὲν δυνάμε-θα ν' ἀρνηθῶμεν τὴν ἐκ γονέων ἐπὶ τὰ τέ-κνα μεταδόσιν τῆς παραφροσύνης, χωρὶς νὰ ἐξηθῶμεν ἐν αὐταποδείκτῳ μετὰ γεγονότων ἐναντιότητι, δὲν εἶναι ὑγρῶδες νὰ θεωρῶμεν τοὺς παράφρονας ὡς ἐνόχους; ἂν δὲ τοῦτο περὶδεχθῶμεν δὲν πρέπει νὰ κηρύξωμεν ἀ-νωρελῆ πᾶσαν ἱατρικὴν θεραπείαν, ν' ἀποδε-χθῶμεν πάντα τὰ κατα τῶν δυστυχῶν τού-των βίαια μέτρα, καὶ νὰ παλινδρομήσωμεν ἐν ἐνόματι τῆς ἐπιστήμης μέχρι τῆς παγυ-λῆς ἀμαθείας καὶ βαθερότητος τοῦ μεσαιῶ-νος; Κἂν ἔτι δύνῃται ὁ ἄνθρωπος μέχρι βαθ-

μοῦ τινος νὰ καταπολεμήσῃ πᾶς μόλις ὀρα-τὰς προδικήσεις τῆς παραφροσύνης, κἂν δύ-νηται δι' ὑγιεινῆς ἠθικῆς, ἐννοεῖται, καὶ με-τὰ μεγάλης ἐξασκουμένης ἐπιμελείας νὰ ὑ-πεκφύγῃ τινὰ τῶν αἰτίων, ἅτινα ἔστιν ὅτε ἐπιφέρουσι τὴν ἐκρηξίν τοῦ κακοῦ, αὐτὴ αὕτη ἡ παρατήρησις τῶν γεγονότων θέλει ἀμέ-σως παροτρύνει ἡμᾶς εἰς τὸ νὰ ἐπιβεβαιώσω-μεν τοῦτο, καὶ ἐν πλείστασι δὲ περιστάσεσιν εἶναι ἀληθέστατον ὅτι οὐδεμία ἠθικὴ δύνα-μὶς ἐστὶν ἱκανὴ νὰ καταπαύσῃ ἢ νὰ καθη-συχάσῃ τὴν αἴτην ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἐγειρο-μένην τρικυμίαν ὥστε δὲν εἶναι ἴδιον ἐπι-στήμονος, πολλῶ δ' ὀλιγώτερον καλοκάγα-θον νὰ ἐπιρρίπτωμεν ὅποιονδήποτε εὐθύνην ἐπὶ τῶν δυστήνων θυμάτων ὀργανισμοῦ ἐν παραλυσίᾳ εὐρισκομένου.

Τὸ μόνον σφάλμα τοῦ πλείστου μέρους τῶν φρενολόγων ἱατρῶν, μὴ ἐξαιρουμένου οὐδ' αὐτοῦ τοῦ περιφήμου Ἑσκιρόλου, ἐστὶ ἰδέα τις ψυχολογικὴ. Ὀλίγιστοι ἐζήτησαν νὰ μάθωσι τί ὤφειλον ν' ἀπαιτήσωσι παρὰ τῶν ψυχικῶν δυνάμεων, τίς ὁ ἀριθμὸς αὐ-τῶν καὶ εἰς τί χρησιμεύει ἐκάστη ἐν τῇ ἀ-ναπτύξει τῆς ψυχικῆς ζωῆς. Αἱ λέξεις λο-γικὸί, αἰσθητὰ, πάθησις, θέλησις, αὐτε-ξούσιοι ἐλήφθησαν μετὰ τῆς παρὰ τῷ λαῷ ἀορίστου καὶ ἀμφιβόλου αὐτῶν σημασίας, οὐδένα ὄρισμὸν καὶ ἐπομένως οὐδεμίαν ἀκρί-θειαν ἔχουσαι. Ἐξ ἄλλου οἱ ψυχολόγοι, καθ' ὀλοκληρίαν ἀφρημένοι ἐν τῇ ἀναλύσει τοῦ ἰδίου αὐτῶν ἐγὼ, σπανίως ἔρριψαν τὸ βλέμ-μα εἰς τὰ ἐκτός μὴ δυνηθέντες νὰ κατανοή-σωσιν ἕτερόν τι ἐκτός τῆς κανονικῆς ἐνεργείας τῶν δυνάμεων, ἅς ἀνεκάλυπτον ἐν ἑαυτοῖς, ἐπίστευσαν πάντας τοὺς ἀθρώπους πλασθέν-τας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ψυχολογικοῦ προτύπου, ὡς ἐκ τούτου δὲ δὲν δύνανται νὰ ἐξηγήσωσι τὴν παραφροσύνην.

Καὶ ἐν τούτοις καλὴ τις θεωρία τῆς παρα-

φροσύνης ἐστὶ συνάμα καὶ ἀπκρίτητος ἐξέ-λεγξίς, ἀκρίβεστάτη ἐξέτασις ὁμοίας θεωρίας τῶν ψυχικῶν δυνάμεων. Οὔτε ὁ ἱατρὸς δύ-ναται νὰ ἐννοήσῃ τι ἐκ τῆς παραφροσύνης, ἂν μόνον ἀορίστους καὶ ἀμφιβόλους γνώσεις τῆς ψυχολογίας τοῦ ὑγινοῦ ἀνθρώπου ἔχῃ, οὔτε ὁ ψυχολόγος γνώσιν σταθερὰν καὶ ἀκρι-βῆ τοῦ ἐγὼ κέκτηται, ἐὰν τὰς παραδόξους ἀποπληνήσεις καὶ διαστρωγὰς, ἅς αἱ νοητι-καὶ δυνάμεις ὑφίστανται ἐν τῇ παραφροσύνη, νὰ ἐννοήσῃ δὲν δύνῃται. Ἡ ψυχολογία οὕτω πρέπει νὰ βοηθῇ διὰ τῶν φύτων αὐτῆς τὴν ἱατρικὴν καὶ νὰ βοηθῆται ἐπίσης ὑπὸ τῆς πύτης, λυπούμεθα δὲ κχιρίως, τῶν διὰ τὴν μὲν ὅσον διὰ τὴν δέ, ὅτι ἡ ἀναγκαιότης τῆς ἀδελφικῆς ταύτης ἀλληλοδοθηθείς ἐστὶν ἀ-κόμη γενικῶς σχεδὸν παρεγνωρισμένη.

Ὁ κ. Despine ὀλιγώτερον παντὸς ἄλ-λου ἀξίος ἐστὶ τῆς μομφῆς ταύτης, διότι, πρὶν ἢ ἀρξῆται τοῦ περιπλόκου τῆς παρα-φροσύνης προβλήματος, ἐρρόντισε ν' ἀναπτύ-ξῃ ὀλοκληρὸν ψυχολογίαν, οὔσαν ἴδιον αὐ-τοῦ πύνημα, καίτοι: παραβλέπει τὴν σπου-δαίοντητα καὶ τὸ καινοφανές μερικῶν τινῶν θεωριῶν, καὶ ἐκλαμβάνει ἐνίοτε ἀπλῆν τινὰ ἀλλοίωσιν ἐπιστημονικοῦ τινος ὄρου ὡς νέαν ἀνακάλυψιν. Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, ἵνα ἀκολου-θῆσωμεν αὐτὸν ἐν τῇ περὶ παραφροσύνης πραγματείᾳ, ἀνάγκη περιληπτικῶς νὰ ἀνα-φέρωμεν τὰ ἀπαραίτητα καὶ ἀξιολογώτε-ρα στοιχεῖα τῆς ψυχολογικῆς αὐτοῦ διδα-σκαλίας.

Ὁ κ. Δεσπὶν ἀναγνωρίζει δύο εἶδη δυνά-μεων κατὰ πολλὰ διαφόρων, τὰς διανοητικὰς δυνάμεις καὶ τὰς ἠθικὰς ἢ ὀρμεμφύτους. Τού-των αἱ πρῶται διαιροῦνται εἰς τρεῖς: τὴν ἀν-τίληψιν, τὴν μνήμην καὶ τὸν ὀρθὸν λόγον, ὧν πρῶτιστα ἔργα εἰσὶ ἡ αἰσθησις, ἡ προσο-χὴ καὶ ἡ κρίσις. Αἱ τρεῖς αὗται δυνάμεις εἰσὶν ἀληθῶς ἀρχικαὶ καὶ ἀμείωτοι: δὲν δύνανται οὔτε ἐν αὐτῇ τῇ παραφροσύνη νὰ διαστρωφ-

σι, καὶ τὸ μόνον, ὅπερ δύνανται νὰ προσβάλῃ καὶ ἀλλοιώσῃ αὐτὰς ἐστὶν ἡ παρακμῆ.

Αἱ δὲ ἠθικαὶ δυνάμεις, ἅς ὁ κ. Δεσπὶν ἀ-νεφέρει ὑπὸ τὸ ὄνομα ὀρμεμφύτους, facultés instinctives εἰσὶν ἐκεῖναι, δι' ὧν ὁ ἄνθρωπος προσκτᾷ τὴν γνώσιν τοῦ ἐνεργεῖν μετὰ φρονήσεως καὶ συνέσεως. Διαδηλοῦνται διὰ τῶν συμπεριθεῶν, τῶν κλίσεων, τῶν ἀντιπα-θειῶν, τῶν πρὸς τὰ καλὰ ὀρμῶν, τῶν τῆς ψυχῆς ἀναγκῶν, ἐνὶ λόγῳ διὰ τῶν ἐνστιγ-μάτων. Ἡ γνώσις, ἣν παρέχουσι, δὲν εἶναι τὸ βραδὺ καὶ κοπιῶδες τῆς σκέψεως ἀποκύη-μα: εἶναι φυσικὴ, αὐτόμαχος, θεωρητικὴ. Πᾶσα ἔμφυτος καὶ εἰς τὰς τοῦ σώματος ἡ πνεύματος ἀνάγκας ἀναφερομένη γνώσις, ὀ-φείλεται εἰς μίαν τῶν δυνάμεων τούτων.

Ὁ κ. Δεσπὶν μετρίαν τινὰ σπουδαιότητα ἀποδίδει εἰς τῶν ἠθικῶν δυνάμεων τὴν μεθι-δικὴν καὶ ἐντελῆ ἀπαρίθμησιν, ἐν δὲ τῷ κα-ταλόγῳ αὐτῶν παρουσιάζει πάντα χαρακτῆ-ρα ἀσυνεπειᾶς καὶ συγχύσεως. Ἐκεῖ ἀπαντῶ-σι φύρδην μίγδην ὁ οἰκογενειακὸς ἔρωσ, ἡ σύνεσις καὶ ἡ πρόβλεψις, ἡ ἡμερότης τῶν ἠθῶν, ἡ ἐλπίς, ὁ φόβος, τὸ αὐτεξούσιο, ἡ μί-μησις, ἡ περιέργεια καὶ ἡ αἰτιολογία, ἡ αἰ-δώς, τὸ συναίσθημα τοῦ ὠραίου, τὸ συναί-σθημα τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ ἢ ἡ ἐνδό-μυχος αἰσθησις, τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα σύμμικτον μετὰ τῶν αἰσθημάτων τῆς αἰτιο-λογίας, τοῦ σεβασμοῦ, τῆς εὐγνωμοσύνης, τῆς ἐλπίδος καὶ τοῦ φόβου. Παρὰ ταῖς πρὸς τὸ καλὸν ὀρμαῖς, αἵτινες δικαίως δύνανται νὰ κληθῶσιν ἠθικαί, ὑπάρχουσι διεσθαρμέναι, πονηραί, ἄλογοι ὀρμαὶ ἐξίσου ἔμφυτοι, τοιαῦ-ται δ' εἰσὶν ἡ ζηλοτυπία, τὸ μῖσος, ἡ ἐκδί-κησις, ἡ ἀλαζονεία, ἡ κακουργία, ἡ αἰσχρο-λογία, ἡ καταφρόνησις, ἡ ἀχριστία, ἡ φι-λαργυρία, ἡ ἀπληστία, αἱ αἰσχροὶ ἐπιθυ-μῖαι κ.τ.λ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ο Ε΄

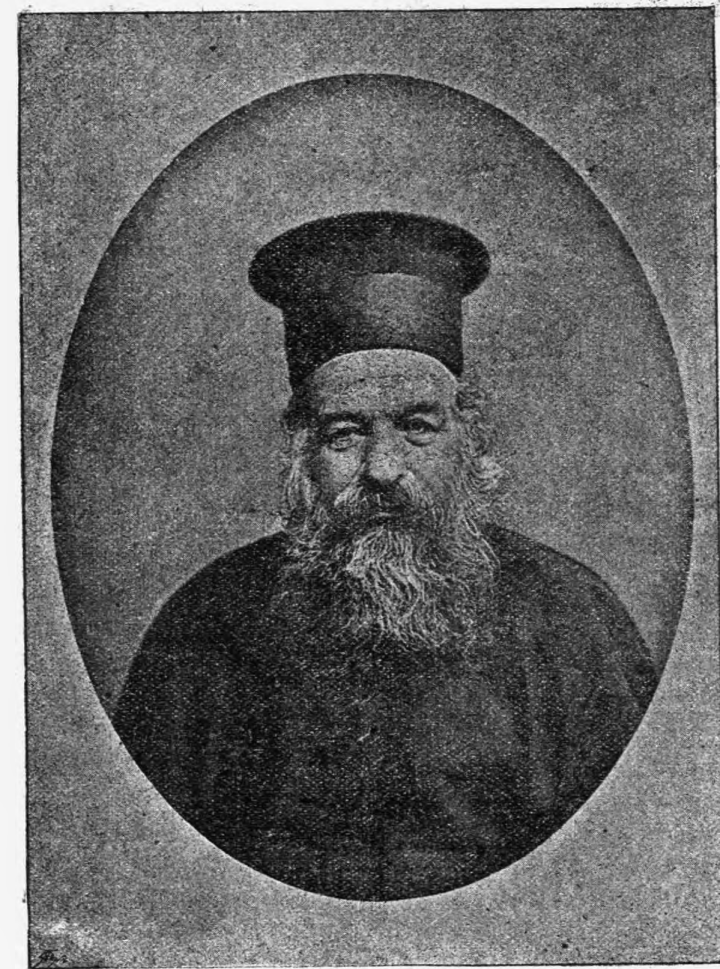
Ἐγεννήθη ἐν Ἀδριανουπόλει τῇ 22 Μαρτίου τοῦ 1820 ἐκ γονέων εὐπατριδῶν καὶ εὐσεβῶν. Ἦν φύσεως ῥέπων πρὸς τὴν παιδείαν, ἐξ ἀπαλῶν ὠνύων γαλιουργηθεὶς ὑπὸ εὐσεβεστάτων γονέων ἐν τῇ ἀρετῇ καὶ τῇ αὐταπαρνοσίᾳ, γονέων αἰτινας ἐνεργήσαν ἀπὸ τὴν τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀγάπην, παιδίον ἔτι παρεδόθη τῷ περιωρισμῷ Κόδρω τῷ ἐξ Ἄνδρου καὶ ἐξέμαθε τὰ γραμματικὰ καὶ ἐδιδάχθη καλῶς τὴν πατρῴαν γλῶσσαν καὶ παιδείαν, ἣν ἠγάπησε καὶ ἐνδελειχθεὶς ἐμελέτησεν ἀνοδευχθεὶς ἀντάξιός τοῦ διδασκάλου μαθητῆς. Τυττοχρόνως δὲν παρῆκε τὰς θεολογικὰς μελέτας, ἀλλὰ τοῦνοκτιῶν ἐν ταῖς μετὰ τοῦ διδασκάλου ὁμιλίαις καὶ διατριβαῖς θεολογῶν, καὶ τὰ συγγράμματα τῶν πατέρων ἐκμελεσθῶν, τρυφήν δ' αὐτοῦ κατὰστῆσας τὸ Ἐὐαγγέλιον, μίαν καὶ μόνην ἐπιθυμίαν εἶχεν, ἕνα καὶ μόνον πύθον, ἐν ᾧ ἕρπον, νὰ ὑπερηρέτησεν καὶ λαλοῖσθαι ὑπὲρ τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας. Ἐν τούτοις πρῶτον ἐδιδάχθη ὡς διδάσκαλος εἰς 4ῃ Ἐκκλησίᾳ, εἰς Διδυμοτείχων καὶ τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ πατρίδα Ἀδριανουπόλιν, ἐν Διδυμοτείχῳ δὲ ἐχειροτονήθη διάκονος ὑπὸ τοῦ τότε μητροπολίτου Μελετίου, παρὰ τῷ ὑπαίφῳ καὶ διακόνει. Μετὰ τινὰ χρόνον προσελήθη ὡς διάκονος παρὰ τοῦ Τορνόβου Νεοφύτου, τοῦ μετὰ ταῦτα μητροπολίτου Θεσσαλονίκης.

Ὁὕτως ἤρξατο τοῦ σταδίου τοῦ ἐκ τῆς κατωτάτης βραχίμους τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας, ἐν ᾗ ἐνεγέρχεται προσελήθη δὲ εἰς τὰ πατριαρχεῖα ἐπὶ τῆς β' πατριαρχίας Ἀθηναίου τοῦ Βυζαντίου καὶ ὑπερέταται ἐπὶ ἁπῶν ὀλόκληρα ἔτη ὡς πρυτεύων τῶν πατριαρχικῶν διακόνων, ἀποσταλείς πολλάκις εἰς πολλὰς ἐπαρχίας ὡς ἐξάρχος. Ἐἴτα εὐδοκμηθεὶς εἰς τὰς θέσεις ταύτας ἐγένετο δευτερεύων, ἀκλουθῶς μέγας ἀρχιδιάκονος καὶ ἐν τῷ μὲν πρῶτῳ ἔτη. Κατὰ τὸ 1853 πατριαρχεύοντος Κυριαλλίου τοῦ Ζ' προεξερίσθη εἰς μητροπολίτην τῆς ἐπαρχίας

Κρήτης, τὴν ὑπαίαν ἐποιήσαν ἐπὶ ἐνδεκαετίαν παρὰ τῶν πρὸς αὐτὴν πολυτιμωτάτας ὑπερσείας. Οἱ ἐν Κρήτῃ μετὰ συγκινήσεως ἔτι ἐνθουμούντι τὸν σεβαστὸν αὐτῶν μητροπολίτην, ὅστις ἀκόπως πρὸς διωργάνων τῶν σχολείων τῆς Κρήτης εἰργάσθη μετὰ ζήλου, ἐπιτυχῶν καὶ δωρεὰν τοῦ τότε Σουλτάνου ἐξ 90,000 γροσίων ὑπὲρ τῶν σχολῶν Ἡρακλείου, Ρεθύμνου καὶ Χανίων, καὶ αὐτὸς οὗτος προσεκτήσας πλούσιον κτήμας τῆς Μητροπόλεως εἰς τὰς σχολὰς. Μητροπολίτης δὲ Κρήτης ὢν προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Σωφρονίου τοῦ Β' συνδικὸν μέλος, δικτελείας καὶ πρόεδρος τοῦ μικτοῦ συμβουλίου ἐπὶ δύο ἔτη ἀπὸ τοῦ 1864—6. Ὁ δὲ ἀείμνηστος Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ ΣΤ' ἐκτιμῶν τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ διώρισεν κατὰ Νόμῳρον τοῦ 1868 Μητροπολίτην Διδυμοτείχου, ἕνα καὶ πάλιν πολλὰ ἐποιήσαστο ὑπὲρ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, δωροῦμενος εἰς τὰ σχολεῖα πάντα τὰ δικαιοῦματα τῆς πρωτοσυγκλητικής. Μητροπολίτης δὲ ὢν Διδυμοτείχου προσεκλήθη ἐνταῦθα ὡς συνδικὸν μέλος, καὶ τοιοῦτος διετέλει ὅτι ὁ πατριάρχης Γρηγόριος ὁ ΣΤ' ἐκούτως παρκατήθει ἀπαχώρησε τῆς διευθύνσεως τῶν κληνῶν. Ἀποκλύων τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν συναδέλφων αὐτοῦ ἀρχιερέων καὶ τῶν λαϊκῶν μελῶν τῶν δύο σωματείων, ἐξέεγχε μετὰ τὴν παρκατήθειαν Γρηγορίου τοῦ ΣΤ' τοποτηρητῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ἱεροῦ καὶ τοιοῦτος διετέλεσεν ἐπὶ τριμήνων, παρκασημαρρηθεὶς καὶ ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατ. Κυβερνήσεως διὰ τοῦ παρκατήτου Μετζίτι δευτέρως τῆσεως. Τοιοῦτον δὲ διεκρίθη ὡς τοποτηρητῆς τοῦ οἰκουμενικοῦ Ἱεροῦ, ὅστε κατὰ τὴν συγκροτηθεῖσαν ἐκλογικὴν συνέλευσιν ἔλαβε ψήφους 62 καί τι οὗτος διεμαρτύρητο ἐντόνω, κατὰ πάσης αὐτοῦ ὑποψιφίας. Ἐαλειγέντος πατριάρχου Ἀθηναίου τοῦ ἐκ Κουτλάεως παρέμεινεν ὡς συνδικὸν μέλος, διωρισθὴ δ' ἀκλουθῶς ὑπ' αὐτοῦ μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐπαρχιακοποιήθη ἡ διακλῆς αὐτοῦ ἐπιθυμῶν ἕνα ποιμνίον τὴν φιλοτάτην του πατρίδα, ὑπὲρ ἧς σχολὰς ἀνήγειρε, διωργάνωσε, συνέστησε, ἐκκλησίας ἐκόσμησε καὶ ἐν γένει εἰς ὅλην τὴν πνευματικὴν κίνησιν τῆς ἐπαρχίας ἔ-

δωκεν ὠθησιν, παρὰ πάντων ἀνομολογουμένην. Ἀσθενήσας ἤλθεν ἐνταῦθα, τυχῶν μεγάλων τιμῶν ἐν ταῖς Πατριαρχείαις, ἀναρρώσας δὲ διωρισθὴ μητροπολίτης Νικαίας. Τοιοῦτος δὲ ὢν

διετέλεσε καὶ συνδικὸν μέλος ἐπὶ διετίαν ἀγωνισθεὶς ὑπὲρ τῶν δικαίων τῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐτιμήθη καὶ ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως διὰ τοῦ παρκατήτου τῶν Τα

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ο Ε΄ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ξάρχων τοῦ Σωτήρος. Τὴν Νικαίαν ἐπαίμων ἐπὶ πενταετίαν, πρὸ ἐνὸς δὲ ἔτους παρκατηθέντος τοῦ Ἀδριανουπόλεως κ. Νεοφύτου διωρισθὴ πάλιν μητροπολίτης τῆς πατρίδος αὐτοῦ. Λιτό-

βιος, ἐνκρετός, εὐετήμων, ἀμερόληπτος, δίκαιος Διονύσιος ὁ Ε'. θελεὶ κλείσει τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον διὰ τῆς φιλικουσίας, τῆς ἠθικότητος καὶ συνέσεως αὐτοῦ. Γυνώσκων ὡς ἀριστα τὴν ἐν

τοὺς πατριαρχεῖους ὑπηρεσίαν ἄτε ἀπὸ τῆς ἐσχάτης εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας ἀνελθὼν, ἔμπειρος εἰς τὰς μεταξὺ τῶν κυβερνητικῶν ὀργάνων σχέσεις, πολυμαθὴς ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐν οἷς ἐλεύσκανε τὴν κόμην αὐτοῦ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ὁ Ε΄, περιβεβλημένος τὸ κῆρος καὶ τὸν ὄγκον τοῦ ἔθνους αὐτοῦ, ἀνέλαθε τοὺς οἴκακς τῆς Ἐκκλησίας ἕνα ἀναδειχθῆ ὁ δεξιώτερος τῶν οἰακροτέρων αὐτῆς. Εἶθι: τὸ μέλλον νὰ καταστήσῃ ὡρᾶς τὰς γραμμὰς ταύτας πρὸ τῆς λάμπειας πράξεων εὐκλειῶν!

E. K.

PAUL HEYSE

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΝΕΑΣ ΑΣΘΕΝΟΥΣ

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ

ὑπὸ

Δ. ΜΑΓΚΛΗ.

ΛΙΛΛΗ

Ἐν Μηρᾷ τῆ 5 Ὀκτωβ. 1886.

Ἀπὸ οὐτὸν περίπου ἡμερῶν οὐδεμίαν λέξιν ἔγραψα. Ἡμῖν λίαν κεκτημένα ἐκ τοῦ ταξιδιῶν μου! Ἀγνοῶ δὲ πῶς ἀντὶ τῶν ἰδεῶν μοι ἐπήρχοντο τὰ δάκρυα. Φεῖ! μοι ἦτο ἐπιτετραχημένον νὰ κλαίω σκεπτομένη, ὅτι εἶχον θαυμάσει τὴν ὠρᾶν ταύτην φύσιν, ὅπως ἀπευθύνω ταύτη τὸ ὕστατόν μου «χαῖρε».

Δὲν θὰ ἦτο κάλλιον νὰ κλείσω τὸ λεύκωμα τοῦτο καὶ νὰ ἀφήσω τὰς σελίδας λευκάς; Περὶ τίνας δύναμαι νὰ τὰς πληρώσω, εἴμῃ περὶ περὶ πόνων ἀνωρελῶν; Μοι ἐφαίνετο, ὅτι θὰ ἦτο παρηγορία τις δι' ἐμέ, ἕνα καταθέσω πάσας τὰς σκέψεις τὰς ἐμπνευσθείσας μοι ὑπὸ τοῦ τελευταίου χειμῶνος, τοῦ μόνου ἐναπολειφθέντος μοι ἐν τῇ ζωῇ, ἐν τῷ λευκώματι τούτῳ. Ἡθελον νὰ κληροδοτήσω τὸ ἐνθῆμον τοῦτο εἰς τὸν ἀδελφόν μου, εἰς τὸν ἀγαπητόν μου μικρὸν Ἑρνέστον, μικρὸν ἔτι, ἕνα δυνηθῆ νὰ ἐννοήσῃ, τί ἐστὶ ζωὴ καὶ τί θάνατος, καὶ ἕνα βραδύτερον

δυνηθῆ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀδελφὴν του, ἔτι οὐδαὶς θὰ εὐρίσκειται ἐκεῖ, ἕνα τῶ ἱμιλήσῃ περὶ αὐτῆς, ἀλλὰ, νῦν τὸ πᾶν καθορῶ, ἦτο ἀνοήσυχ. Διὰ τί νὰ τῷ κληροδοτήσω τὴν εἰκόνα πτωχῆς θνησκούσης; Ἢ προὔτιμων, ὅπως μὲ λησμονήσῃ, πρὸς νὰ χαρᾶξω ἐν τῇ μνήμῃ του τὰ ὡρᾶς ταύτα ἔχνη τὰ ἐμποιοῦντα ἐμεῖ αὐτῇ ὄσον, ὅταν ἀναπαύσονται ἐν τῷ ἐνώπιόν μου!

* *

Τὴν ἐπέτρην τῆς αὐτῆς ἡμέρας.

Διήλθον δύο ὥρας ἐπὶ τοῦ παρθερίου μου. Ἡ ἀποψὶς ἐκτείνεται μέχρι τοῦ ὠραίου χωρίου Ἐσλάνδου, τῶν τειχῶν τῆς πόλεως, τοῦ διαιχθρόμου τῶν λεύκων τῶν κατακταλιζουτῶν τὸ ἐκτείνες πρόχωμα τῶν ὀχθῶν τοῦ Πιστέρ, τῶν λιβαθίων, ὅπου τὰ πρόβρατα βόσκουσι τὰ ὑπὸ τῶν μικρῶν ρυακίων ἀρδευόμενα χόρτα, καὶ τέλος μέχρι τῶν ὄρεων τῶν ὀρειῶν ἢ ποικιλῆ ἀλληλουχία κλείει τὸν ὄριζόντα. Ὁ ἀπὸ ἦτο ἡρεμος, ἡδυνάμην δὲ νὰ διακρίνω τὰς ρωνῆς τῶν περιδιαδεδάκτων εἰς τὸν κήπον τοῦ Οὐκασερμάου. Τὰ παιδία τοῦ ξενοδόχου μου παρετήρουν περιέργως συνοπτιζόμενα πρὸς τὴν θύραν καὶ περιμένοντα τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἕκ σοκολάτης μερίδος μου, ἣν ταῖς διαμοίραζον.

Μεθ' ὀπόσης χαρᾶς ἔτρεχον, ἕνα τὴν διαίψωσιν εἰς τὴν μητέρα των! Τὸ τοιοῦτον μὲ ἐχαροποιεῖ καὶ, ἀποκαθισταμένη ἡρεμωτέρα, ἐλεγγον καθ' ἑαυτήν, ὅτι εἶχον ἀδικον νὰ ροδῶμαι τὰς σκέψεις μου. Ἐγὼ αὕτη δὲν ἠθέλησα νὰ διαρρήξω τοὺς δεσμοὺς; τοὺς συνδέοντάς με πρὸς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, ἕνα ἀπαξῆ ἔτι χαρῶ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν καὶ νῦν ὀρεῖω νὰ ἀποδείξω, ὅτι εἶμαι ἀναξία αὐτῆς; Ἀναμφιβόλως γνωρίζω, ὅτι ἡ εὐτυχία αὕτη ἐστὶ βραχέα, ἀλλὰ δὲν εἶναι λογικώτερον νὰ ἀπολαύσω τὸ ἐκ ταύτης θέλγητρον πρὸς νὰ περιπέσω εἰς ἀθυμίαν;

Ἡ ξενοδόχος μοι διηγήθη, ὅτι πολίτης τις τῆς Μηρᾷ ἐν θλαρῆ ἔτι ἡλικίᾳ πώποτε μὴ ἀσθενήσας ἐξεμέτησεν ἀφιδίως τὸ ζῆν τὴν πρῶταν. Ἡ τύχη μου δὲν ἦτο ἐπιθυμητοτέρα

τῆ 8 Ὀκτωβρίου.

τῆς ἰδ κῆς του; Ἀναμφιβόλως ἦτο εὐλογία τις, ἕνα μὴ καταλιχθῶ αἰφνιδίως ἐπὶ τοῦ θανάτου, ὡς ἐκεῖνος ὁ ἀνθρώπος, ἀλλὰ νὰ τὸ ἴδω μὲ προσκλωμένους ἰφθαλμοὺς ἐσθῆτος προσερχόμενον. Μεγάλην δὲ εὐγνωμοσύνην θὰ τρέφω πρὸς τὸν γυναικὸν ἰατρὸν μας, τὸν ἀγαπητόν καὶ πατρικὸν φίλον, ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ μὲ ἀπεκρίψῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἐπήρσε τὸν λόγον του, ὃν ἔδωκεν εἰς τὴν μητέρα μου ἐκπνεύσαν, ἕνα εἶναι πάντοτε δι' ἐμὲ ἀληθὴς φίλος. Ἡ βεβαίως αὕτη ἐπλήρω τὴν καρδίαν μου βραθείας εἰρήνης, ἀλλὰ στεναγμὸς τις μὲ ἐκφεύγει, ὅταν σκέπτομαι τὴν ἡσυχίαν καὶ λυπηρὰν ψυχὴν τοῦ δυστυχῆς μοι πατρὸς.

Καλὴν νύκτα, μικρὲ μου Ἑρνέστε, τίς θὰ σὲ θέσῃ εἰς τὸ λίκνον σου τὴν ἐσπέραν ταύτην καὶ θὰ σὲ διηγῆθῃ ἰστορίας, ἕνα σὲ ἀπεκαμίσῃ;

* *

τῆ 6 Ὀκτωβρίου.

Ἀπὸ τὴν πρῶταν τῆς ἐξεγέρσεώς μου ἀμφιθελία τις παρειδύσασα ἐν τῷ νῶ μου μὲ καταβάλλει.

Ὡς δὲν μοι ἤρχετο πρῶτω ὥτερον; Ἡμῖν τέσσερις πεπεισμένη, ὡσαὶ τὸ ἐπραξα. Ἐγνωρίζω, ὅτι ἕκαστον τῶν εὐρεῖων βλεμμάτων τῆς μητρικῆς μου ἀπεβλέπον ἐμὲ, ἐπρὸς εἰς τὸν πατέρα μου ἰσχυρὸν ἄλγος, ὅτι δὲν ἠδυνάμην περὶ τοῦ Ἑρνέστου νὰ κερῶ αὐδὲν, ἐπειδὴ ἡ μητρικὴ μου ἀπεφάσισε νὰ τὸν θέσῃ εἰκόσιον, καὶ τέλος νὰ μὴ τὸν ἴδω καὶ κερῶ πλέον περὶ αὐτοῦ. Ὁ πατήρ μου θὰ κλάουθ ἕνα χαλαζόμενός με διὰ τελευταίαν φεράν, ἀλλὰ τοῦτο θὰ τὸν ἀνακουρίσῃ βλέποντά με ἀναχωρεῖσαν. . . . Νῦν δὲν ἐρωτῶ ἐὰν ἔχω ἄλλα καθήκοντα, ἕνα ἐκπληρώσω, ἐὰν εἶμαι συγκεχωρημένον, ἐφ' ὅσον τις δὲν ἀπεκατέστη ἀνάγκης, νὰ σταυρώσῃ τοὺς βραχίονας καὶ νὰ διέλθῃ τὸν χειμῶνα αὐδὲν πράττων. Τί δίκαιον ἔρω, ἕνα εἶμαι εὐτυχιστέρα ἀπέριον ἄλλων, ἕτινες ἀπελούμενοι, ὡς ἐγὼ, ὑπὸ μέλλοντας θανάτου, ἀγωνίζονται ἕνα ἀναπαύσας μέχρι τῆς τελευταίας ὥρας;

* *

Τὴν ἀπέρισιν, ἣν ἡ κεκτημένα κεφαλὴ μου ἠδυνάτει νὰ εὐρῃ γῆρας τὴν εὐρίσκει σήμερον. Ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ πρώτου μου περιπάτου καταβεβλημένη ὡς μετ' ἐπίπινον ἐργασίαν ἡμέρας. Οὐχὶ δὲν εἶμαι πλέον ἀγαθὴ, ἕνα δεχθῶ τὸν ἄρτον τῆς ἐλεημοσύνης καὶ, ἐὰν μοι ἐφαίνετο γλυκύς, δὲν ἰφθαλμοὺς νὰ μὲ τὸν προσφέρωσιν.

Καὶ λοιπὸν ἐὰν δὲν δύναμαι νὰ εἶμαι ἀφελίμος, πρὸς τί νὰ διδῶ βάραι; Ἡ μικρὰ μου μητρικὴ κληρονομία μὲ ἐπιτρέπει νὰ ζῶ ἄεργος, ἕπερ δὲν θὰ ἐπιμνησκῆθῃ ἐπὶ πολὺ, διότι προαισθάνομαι, ὅτι αἱ δυνάμεις μου ἐκλείπουσι καὶ ὁ χειμῶν μου βραδείως ἐστὶ βραχὺς.

Δὲν θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν διάδραμον τῶν λεύκων. Μὲ πρὸς ἐμεῖ ἀθιμίαν νὰ εὐρεθῶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν χαριέντων ριβαίων, ἕτινες περιδιαβάουσι ἡμέρα βήχοντες καὶ τρώγοντες σταφυλάς, ὃν ἕκαστος βύτρυς φαίνεται φέρων αὐταῖς ἀκτινα ἐλπίδος. Παρ' ἔλγην τὴν κενὴν δυστυχίαν, ἦτις ὡφελε νὰ μὲς συνδέσῃ, δὲν αἰσθάνομαι πρὸς αὐτοὺς εὐθερίαν συμπάθειαν. Ἐκεῖνοι μάλιστα, τῶν ἰπείων τὸ πρόσωπον ἐκφράζει τὴν ἀθυμίαν ὀλιγώτερον μὲ προσελκύουσιν. Πάντα, ἐντινα συνήτικα εὐδέπετε ἀμύλινα πρὸς αὐτὸν ἐκ τοῦ παρθερίου μου χωρὶς νὰ περιπέσω εἰς ἀθυμίαν καὶ γρηγορὸν καὶ ὅστις βραδείως θὰ μὲ ἐξελόμεναν ὡς τρελλὴν ἀσχέουσαν τοῦτο ὡς ἐκ τοῦ πυρετοῦ.

Ἐλίγη τῶν ἀνθρώπων δύνανται νὰ ἐννοήσωσιν ἰπείαν ἐντύπωσιν ἡρεμίας καὶ μεγαλείου παράγει ἡ λαμπρὰ αὕτη φύσις εἰς δυστυχῆ ψυχὴν, ἦτις ἐπὶ εἰκοσι δύο ἔτη δὲν ἐξῆλθε πρὸς τῆς στενῆς ἀτραπεῦ πλιγῆς μονοτονίᾳ καὶ δημῶδους. Σήμερον ταξιδεύουσιν! Καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἀπὸλλαστάμην τῆς θλιβερῆς ταύτης διαμονῆς, ἐὰν ὁ θάνατος τῆς μητρὸς μου δὲν μὲ παρίστα ὡς καθῆκεν νὰ τὴν ἀντικαταστήσω παρὰ τῷ Ἑρνέστῳ. Νῦν ὅμως ἡ ἀξιοθαύμαστο; αὕτη καὶ μὴ φαίνεται ὡς παρδεισος, ὡ; ἀληθὴς κῆπος τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ ἀπὸ, ὃν ἀναπνεῶ εἶναι τίσιν καθαρὸς, τίσιν ζωπαίς, ὡστε εἰς τὴν ψυχὴν μου διδὲν μεγάλην ἀνακούφασιν.

(Ἀκολουθεῖ?)

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Υπό

X. Θ. ΧΡΗΣΤΙΔΟΥ.

—•••••—

Διατί νὰ φοβώμεθα τὸν θάνατον, διατί νὰ μὴ ζῶμεν εὐτως ὥστε, νὰ μὴ φοβώμεθα τὰς συνεπείδας· του διατί νὰ φοβώμεθα τὴν στιγμὴν ταύτην ἐνῶ εἶναι προετοιμασμένη ἀπὸ ἀπειρίαν στιγμῶν ὁμοειδῶν, ἀφοῦ ὁ θάνατος εἶναι ἐπίσης φυσικός ὅπως ἡ ζωὴ, ἀφοῦ καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἕτερον ἔρχονται εἰς ἡμᾶς κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον χωρὶς νὰ τὴν αἰσθανώμεθα καὶ χωρὶς νὰ λαμβάνωμεν γνῶσιν αὐτῶν, ἄς ἐρωτήσωμεν τοὺς ἐξετάζοντας τὰς ἀγωνίας τῶν ἀποθνήσκόντων καὶ τοὺς συλλέγοντας τὰ τελευταῖα τῶν αἰσθημάτων. Ἐὰν ὁμολογήσωσι ἐξαίρεσις ὑλίγου ἀριθμοῦ ὀξείων νοσημάτων, καθ' ἃ ἡ ταρχὴ ἢ προξενουμένη ἀπὸ κινήσεις σπασμοδικῆς, φαίνεται ὅτι δεικνύει τοὺς ἀγωνίας τοῦ ἀσθενοῦς, εἰς ὅλα τὰ ἄλλα ἀποθνήσκον ἡσυχῶς καὶ ἄνευ πόνου· καὶ αὐταὶ δὲ αἱ φοβεραὶ ἀγωνίαι ἐκφοβίζουσι περισσότερο τὸν θεατὰς, παρ' ὅσον βλασανίζουσι τοὺς ἀσθενεῖς· διότι πόσους ἐξ αὐτῶν δὲν εἶδομεν, αἵτινες πνέοντες τὰ λοιπὰ, δὲν εἶχον οὐδεμίαν ἀνάμνησιν τῶν ἐκείνων τὰ ὑποῖα ὑπέφερον· εἶχον παύσει τῶντι νὰ ὑπάρχωσι, ἀφοῦ δὲν τοὺς ἔμενε οὐδεμία ἰδέα τῶν συμβάντων τῆς ζωῆς τῶν τὸ πλεῖστον λοιπὸν τῶν ἀνθρώπων ἀποθνήσκει χωρὶς νὰ τὸ αἰσθάνεται· καὶ μεταξὺ δὲ ὀλίγων αἵτινες διατηρῶσι τὰς αἰσθησεις τῶν μέχρι τῆς τελευταίας πνοῆς, δὲν εὐρίσκειται ἴσως εἰς μὴ ἔχων ἐλπίδα ἐπιστροφῆς πρὸς τὴν ζωὴν.

Ἡ φύσις κατέστησε, πρὸς εὐτυχίαν τῶν ἀνθρώπων, τὸ αἶσθημα τῆς ἐλπίδος ἰσχυρότερον τοῦ λογισμοῦ. Εἰς ἀσθενῆς, τοῦ ὁποῦν ἡ ἀσθένεια εἶναι ἀνάτος, ὁ ὅποιος δύναιτο νὰ ἐν-

νοήσῃ τὴν κατάστασίν του ἀπὸ τὰ συνήθη καὶ συγγὰ παρκαθήματα· ἀπὸ τὰ δάκρυα τῶν φίλων του ἀπὸ τὴν συμπεριφερὰν καὶ ἐγκατάλειψιν τῶν ἰατρῶν, δὲν πειθεταί μ' ὅλα ταῦτα ἐκ τούτων ὅλων ὅτι πλησιάζει εἰς τὴν τελευταίαν του ὥραν. Τὸ ζήτημα τῶν τῶν ἐνδιαφέρει, ὅστε δὲν πιστεύει παρὰ εἰς ἐαυτὸν· δὲν πιστεύει τὰς κρίσεις τῶν ἄλλων, τὰς θεωρεῖ, ὡς φόβον λίαν ἀβάσημον· ἐν ὅσῳ συλλογίζεται, δὲν σκέπτεται, δὲν κρίνει ἢ δι' ἐαυτὸν, καὶ ἀφοῦ τὰ πάντα ἀποθνήσκουσι, ἢ Ἐλπίς ζῆ ἀκόμη. Ἐἴψον τοὺς ἑρθηκμοῦς σου ἐπὶ ἐνὸς ἀσθενοῦς, ὅστις ἐκκατοντάκις σὲ εἶπε ὅτι αἰσθάνεται τὸν ἐαυτὸν του προσβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ θανάτου. Ἐξίστασον τί συμβαίνει ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἔτε ἀπὸ ἀπερσιζομένη τῆ ἀγγείλεις ὅτι τὸ τέλος του ἔφθασε. (1) ὁ ἀσθενὴς οὗτος λοιπὸν δὲν πιστεύει ὅ, τι λέγει· ἔχει ὑπὸν μικρὰν ἀμφιβολίαν, μικρὰν τινα ἀνησυχίαν διὰ τὴν κατάστασίν του· ἀλλὰ πάντοτε ὑλιγώτερον φοβεταί ἀρ' ὅτι ἐλπίζει· καὶ ἐὰν δὲν ἐγείρουν τὸν τρόπον του μὲ τὰς λυπηρὰς φροντίδας, καὶ μετὰ πένθημον ἐταμιασίαν, ἤτις προηγείται τοῦ θανάτου δὲν θὰ τὸν ἐννοήσῃ ποτὲ ἐρχόμενον.

Ὁ θάνατος δὲν εἶναι λοιπὸν τῶν φοβερῶν πραγμάτων ὅσον τὸ φανταζώμεθα· κακῶς τὸν κρίνομεν μακροθὲν· εἶναι ἐν φάντασμα τὸ ὅποιον μᾶς τρομάζει ὑφόμενον ἀπὸ τινα ἀπίστασιν καὶ ὅπερ ἐξαφανίζεται ὅταν τὸ πλησιάζομεν· ὥστε περὶ αὐτοῦ ἔχομεν γνώσεις ἐσαλμῆνας, τὸ θεωροῦμεν ὄχι μόνον ὡς τὴν μεγαλειτέραν δυστυχίαν, ἀλλὰ καὶ ὡς συνοδευόμενον ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους πόνους καὶ τὰς ἐπιπικνωτέρας βλασανίας. Ἐπροσπαθήσαμεν νὰ μεγαθύνομεν εἰς τὴν φαντασίαν μᾶς τὰς ἀπαισίας ταύτας εἰκόνας, καὶ νὰ αὐξήσωμεν τοὺς φόβους μᾶς, κρίνοντες καὶ περὶ αὐτῆς τῆς φύσεως τῶν πόνων. Ὁ πόνος οὗτος θὰ εἶναι ὑπερβολικός, φεύγουσι, ὅτε ἡ ψυχὴ ἀποχωρίζεται τοῦ σώματος· δύναιτο ἐπίσης νὰ διαρκῆ ἐπὶ πολὺ· καθότι ὁ φέρ-

1) Θελεῖς ἴδει τὸ προσωπὸν του νὰ μεταβληθῆ ὅπως ἀνθρώπου εἰς τὸν ὅποιον ἀγγέλλεις ἀπρόοπτόν τι.

ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΧΗΜΕΙΟΝ

—=0=—

νος· ἐπειδὴ δὲν ἔχει ἄλλο μέτρον παρὰ τὴν ἀδικαίαν σερὸν τῶν ἰδεῶν μᾶς, μίαν στιγμὴν ὀξείας πόνου, εἰς τὸ δίκτυμα τῆς ὑπῆρας· αἱ ἰδέαι αὐταὶ διαδέχονται ἀλλήλας· μετὰ ταχύτητος ἀνκλόγου τῆς σφαιρότητας τοῦ κελῶ, δύναιτο νὰ μᾶς φανῆ διακριστέρως ἐνὸς κίτωνος, εἰς τὸ δίκτυμα τοῦ ὁποῦν οἱ πόνου οὗτοι ρέουσιν ἡσυχῶς καὶ σχετικῶς πρὸς τὰ ἡσυχ αἰσθημάτων, τὰ ὅποια μᾶς συγκαταστήσιν συνήθη. Ὅποιον φιλοσοφικὸν λάθος ὑπάρχει εἰς τὸν συλλογισμὸν τοῦτον!

Δὲν θὰ ἤξιζε νὰ σημειωθῆ, ἐν ἧτι ἄλλο συνεπείας· ἀλλὰ, ὡς μὴ ὤφειλε, ἐπενεργεῖ διὰ τῆς ἐπιρροῆς του ἐπὶ τῆς δυναμικῆς· τοῦ ἀνωπίνου γίνουσι· καθιστᾷ τὴν ὄψιν τοῦ θανάτου ἐκατοντάκις φρικωδέστερον ἀρ' ὅ, τι δύναιτο· νὰ ἦναι πραγματικῶς.

Καὶ ἐὰν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀπατωμένων ἐκ τοῦ εὐλογημένου προσήματός τῶν ἰδεῶν τούτων δὲν ἦτο ἐλάχιστος, ἤθελον εἶσθαι ἀνάγκη ὁ συλλογισμὸς οὗτος νὰ κταστέρηται· καὶ νὰ γίνηται φανερόν τὸ σφαιρὸν αὐτοῦ.

Ὅτε ἡ ψυχὴ ἐνοῦται μετὰ τοῦ σώματος, αἰσθάνομεθα ὑπερβολικῶν ἐπιρροῶν, ζωηρὰν τινα χάριν ἐκπληττουσαν καὶ φέρουσαν ἡμᾶς εἰς ἐκστασιν· ὄχι· ἡ ἐνωσις αὕτη γίνεται χωρὶς νὰ τὴν αἰσθάνομεθα· καὶ ἡ ἀποχώρησις ἐπίσης πρέπει νὰ γίνηται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, χωρὶς δηλ. νὰ διεγείρῃ οὐδὲν αἶσθημα.

Ποῖαν εὐλογον αἰτίαν εὐρίσκουσιν ὅπως πιστεύουσιν ὅτι ἡ ἀποχώρησις τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος δὲν δύναιτο· νὰ γίνῃ ἄνευ ὑπερβολικοῦ πόνου; τίνα τὰ αἴτια αἵτινα δύναιτο νὰ παραγάγῃ τὸν πόνον τοῦτον καὶ νὰ τὸν αἰτιολογήσωσι; ὁ πόνος οὗτος ἐδρεύει εἰς τὴν ψυχὴν ἢ εἰς τὸ σῶμα; ὁ πόνος τοῦ σώματος εἶναι πάντοτε ἀνέλογος τῆς ἀδυναμίας αὐτοῦ· κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ φυσικοῦ θανάτου τὸ σῶμα εἶναι πλέον ἀδύνατον παρὰ ποτὲ· δὲν δύναιτο λοιπὸν νὰ αἰσθάνηται παρὰ ἐλάχιστον πόνον, ἢ μὲλλον οὐδένα.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

—=0=—

Τὸ δημοτικὸν χημεῖον τῶν ἐπιστημονικῶν ἀνκλίσεων καὶ πειραμάτων καθιδρυθὲν ἐν Περσείῳ κατὰ τὸ 1878 ἐπὶ σκοπῷ ἀπολύτως δημοκρατικῷ, προώρισται πρὸς προφύλαξιν πλουσίων τε καὶ πτωχῶν, πρὸ πάντων ὅμως τῶν πτωχῶν, ἀπὸ τῶν πρὸ πολλοῦ ἐν τῷ ἐμπορίῳ τῶν θρησκευτικῶν ὑλῶν εἰσαχθέντων νοθείσεων.

Τὸ χημεῖον τοῦτο σύγκαιται ἐκ τοῦ ἰσογείου καὶ τῶν ὑπογείων τοῦ στρατῶνος τοῦ Ἀστωῦς ἧτοι εὐρίσκειται ἐν τῷ ἀπερὸντῳ ἐκείνῳ οἰκοδομήματι τῷ ἀπέναντι τῆς Πανακίας, ὑπὸ τὴν γκαρεῖα τῆς διευθύνσεως τῆς ἀστυνομίας.

Τὸ ἰσόγειον εἶναι συνέχεια ἀλλεπικλήλων τμημάτων. Ἐν πρώτοις ἀπαντᾷ τὸ γραφεῖον τῶν παρκαθῶν καὶ τῶν ἀπογραφῶν, ἐνθα τὸ δημόσιον κατατίθει τὰ πρὸς ἀνέλυτιν δείγματα· εἶτα τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ καὶ τὸ ἰδιαιτέρον αὐτοῦ ἐργαστήσιον, ἢ αἰθουσα τῶν σταθμῶν, τὸ μέγα χημεῖον καὶ ὁ μέλας θάλαμος.

Κάτωθεν εἰς τὸ ὑπόγειον, ἐνθα καταβάινει τις διὰ κλίμακος εἰσοσι βαθμίδων κειμένης εἰς τὸ ἄκρον τῆς μεγάλῃς τοῦ ἰσογείου αἰθούσης, ὑπάρχουσι τρεῖς ἐργαστήρια, ἐν ἐκάστῳ τῶν ὁποῦν δύναιτο νὰ ἐργασθῶσι τέσσαρες χημικοί, μίαν αἰθουσα διὰ μεγαλειτέρας ἐργασίας, ὡς ἀνκλύσεις ὀργανικῆς, μεγάλας ἀποστάσεις κτλ. δεύτερος μέλας θάλαμος, ἀπέναντος ἀποθήκη διὰ τὰ ἐσφραγισμένα καὶ τέλος τὸ ἐργαστήριον τῶν ὀξείων καὶ διαφόρων ἄλλων χημικῶν προϊόντων.

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ.

Τὸ προσωπικὸν τοῦ χημεῖου, εἰ καὶ συνέκειται ἐν ἀρχῇ ἐξ ἐνὸς διευθυντοῦ, ἐνὸς ὑποδιευθυντοῦ καὶ τεσσάρων χημικῶν, ὤφειλεν ν' ἀνταποκρίνηται πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ δημοσίου, ἐξετάζον τὰ κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας προσενηχθέντα δείγματα. Προσετέθησαν λοιπὸν ἀμέ-

σως επιτηρηταὶ ἔχοντες ἐντολήν νὰ διατρέγωσι τὰς ἀγορὰς καὶ νὰ ἐπισκέπτονται παντὸς εἶδους καταστήματα γευσίμων ὑλῶν.

Δέκα καὶ τέσσαρες τῶν ἐπιθεωρητῶν τούτων ἀφιερώθησαν σχεδὸν ἡμέσως εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν ἀναλύσεων. Τῶν αἰτήσεων τοῦ δημοσίου πολυπλασιαζομένων πάντοτε, ἐγένετο ἀνάγκη ν' αὐξήθῃ καὶ τὸ προσωπικόν.

Σήμερον εἰ ὑπὲρ τοὺς τριάκοντα ἀριθμούμενοι ἐξελεγκταὶ εἰσὶ διηρημένοι εἰς δύο τούτων εἰ μὲν πρῶτοι περιέρχονται τοὺς Παρισίους καὶ τὰ πέραν καθ' ἑκάστην πρωΐαν, λαμβάνουσι ἐξ ἑκάστου μέρους, ὅπερ ἐπισκέπτονται, δύο δείγματα ἐκ τοῦ εἶδους τῶν ἐμπυρευματικῶν, τὰ εἰς ταῖς φασίνας ὑποπτα καὶ φέρουσι αὐτὰ εἰς τὸ γημεῖον. Οἱ δεῦτεροι δὲ εἰσὶ πεπειραμένοι προγεῦσται ὑποχρεωμένοι ἐπίσης νὰ λαμβάνωσι τὰ ὑπὸ τοῦ δημοσίου εἰς τὸ γημεῖον φερόμενα δείγματα καὶ νὰ παραδίδωσι τὰς ἀποδείξεις τῶν ἀναλύσεων.

Ἐκτὸς τούτου δώδεκα ἐκ τῶν περιεργουμένων ἐξελεγκτῶν ἔχουσι τὸν τίτλον ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων. Τὸ μέτρον τοῦτο εὐλόγηται, ἵνα ἔχωσιν οὗτοι τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέρχωνται πανταχοῦ καὶ ἐν καιρῷ ἀντιστάσεως νὰ ἔχωσι τὴν συνδρομὴν τῶν κλητῶρων.

Ἐν ἀρχῇ ὑπερεῦντο νὰ ζητῶσι βοήθειαν παρὰ τοῦ ἀστυνόμου τῆς συνοικίας, ἀλλ' ὁ ἄρχων οὗτος ἄλλοτε ἀπῆλθε, ἄλλοτε ἠμποδίζετο ὑπὸ διαφόρων ὑποθέσεων καὶ ὅτε ἐπανήρχοντο δὲν εὐρισκόν τι τὸ ὑποπτον, διότι εἰ ἔμποροι λαμβάνοντες καιρὸν ἐξηφάνιζον αὐτό.

Οἱ εἰς τὰς ἀναλύσεις χρησιμοποιοῦμενοι χημικαὶ καὶ πραγματογνώμονες εἰσιν εἰδικῶς διηρημένοι καὶ τοῦτο εἶναι τὸ μόνον μέσον, δι' οὗ δύνανται νὰ ἐπιτύχωσι ἅμεινα ἀποτελέσματα, ταχέαν καὶ ἀκριθῆ ἐξέλεγχιν. Οἱ μὲν εἰσὶν ἐπιφορτισμένοι τὴν ἀνάλυσιν τῶν οἴνων, ἕτεροι τοῦ γάλακτος, τοῦ βουτύρου κτλ.

Ἐν τούτοις εἰ προγεῦσται τῶν οἴνων δύνανται ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἐξετάσωσιν ἐπίσης καὶ τὸ ὄξιον, τὸν ζύθον, τὸν μηλίτην, ὥστε εἰσὶν ἱκανοὶ ν' ἀναπληρώσωσι ἢ καὶ ν' ἀντικαταστήσωσι τοὺς ἀπόντας.

ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑ.

Τὰ ὑπὸ τοῦ δημοσίου φερόμενα δείγματα παραλαμβάνονται ὑπὸ ἀλλήλους, ἐγγράφων ἐπὶ διπλοτύπου τὸν ἀριθμὸν τῆς ὑποθήκης, τὸ εἶδος τοῦ δείγματος, τὴν χρονολογίαν τῆς ἀγορᾶς, τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κατατιθέντος, ἐπὶ τέλος τὴν τιμὴν τοῦ ἐμπυρευματικῶν, τὸ ἐπὶ γέλυμα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πωλητοῦ.

Τὸ ἡμῖς τῆς ἐν τῷ διπλοτύπῳ ἀποδείξεως παραδίδεται τῷ κατατιθέντι μετὰ σημειώσεως ὑποδεικνυούσας τὴν ἡμέραν καθ' ἣν προσελθὼν πρέπει νὰ ζητήσῃ τὰ ἀποτελέσματα τῆς αἰτηθείσης ἀναλύσεως.

Αἱ ἀναλύσεις.

Αἱ ἀναλύσεις διήρτηται εἰς δύο κατηγορίας, τὰς μὲν λεγομένας ποιοτικὰς ἢ ἀπληρώτους, τὰς δὲ ποσοτικὰς πληρωτάς.

Αἱ μὲν πρῶται ἀπλῆν ἐκτίμησιν τοῦ κατατιθέμενου προϊόντος δίδουσι εἰς τὸ δημόσιον χωρὶς νὰ δεῖξωσι τὴν σύνθεσιν αὐτῶν ἢ ἐκτίμησιν αὐτῆ δολογία διὰ τῶν λειψῶν: καλόν, μέτριον, κακὸν ἀβλαβές, κακὸν ἐπιβλαβές ἢ παρασκευασμένον.

Αἱ δὲ ποσοτικαί, δι' ἃς πληρωτέον κατὰ τὴν φύσιν αὐτῶν ἀπὸ 5—20 πρᾶγμα, γνωστοποιῶσι τῷ κατατιθέντι τὴν ἀκριθῆ σύνθεσιν τοῦ προϊόντος. Ἐν ταιούτῃ περιπτώσει ὁ πρὸς τοῦτο ὑπάλληλος ἐπισυνάπτει τῇ ἀποδείξει συνάλλαγμα πληρωτέον εἰς τὸ δημοπρατικὸν ταμεῖον.

Ἴνα προληφθῇ ἢ ἐν ταῖς αἰθουαῖς τῆς παραλαβῆς τοῦ γημεῖου συσσωρεύσει, καὶ πρὸ πάντων ἐν ἀπαλλαγῇ τὸ δημόσιον ἀνωρελοῦς κόπου καὶ ματαίας ἀπωλείας χρόνου, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας δι' ἐγκυκλίου τῆς 10 Ἰουνίου 1881 ἐνετείλατο ταῖς ἀστυνομικαῖς ἀρχαῖς νὰ δεῖχωνται ἐν ταῖς γραφεῖς αὐτῶν πᾶσαν ὑποθήκην θρησκευτικῶν ὑλῶν πρὸς ἀνάλυσιν διδομένην ἀλλὰ διὰ τὰς δωρεὰν μόνον δηλ. διὰ τὰς μὴ ὑπὸ ἐμπυρεουμένων γιγνομένας αἰτήσεις.

Τὰ ἐν ταῖς ἀστυνομικαῖς ἀρχαῖς παραδιδόμενα δείγματα ἐπίσης φέρονται κατὰ πᾶν ὄνομα εἰς τὸ πλησιέστερον ταχυδρομεῖον τῆς ἀστυνομίας καὶ τίθενται ἐντὸς κίθωτων (ad hoc)

ALEXIS BOUBIER

Ο ΕΡΥΘΡΟΣ ΜΑΝΔΥΑΣ

Μυθιστορία

μεταφραθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ΥΠΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ Θ. ΧΡΗΣΤΙΔΟΥ.

Ἡ ΙΑΝΘΟΦΟΡΟΣ ΚΥΡΙΑ

Α΄.

Εἰς ΕΡΥΘΡΟΣ ΜΑΝΔΥΑΣ

(Συνέχ. ἴδε τεῦχος Α΄. σελ. 15)

Ἡ νεκρὸς ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, τὸ δίκυγες αὐτῆς βλέμμα προσήλωθη πρὸς τὸν ὀμιλοῦντα αὐτῇ καὶ ἀπήνησε:

—Κύριε, ὀνομάζομαι Καρολίνα Βαλλιέρου, εἰμι ῥάπτρια παρὰ τῇ Κ. Ὁμῶν, καὶ κατοικῶ παρὰ τῇ μητρὶ μου ἐν τῇ ἰδῶ τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου.

Ὁ ἀστυνόμος ἐξεπλάγη ἐπὶ τῇ ἡμέρῃ, μεθ' ἧς ἐγένετο ἡ ἀπάντησις αὐτῆ, παρετήρησε τὸν φύλακα ὡσεὶ ἔλεγε: «Τί μοι διηγείσθε λοιπὸν ὅτι αὐτὴ δὲν ἠθέλησε νὰ ὀμιλήσῃ.» Ἠρώτησε:

—Ἀνεγνωράσατε τὴν δυστυχῆ γυναικῆ ἧτις ὑπάρχει ἐκτεθειμένη;

—Μάλιστα, Κύριε, ἀπήνησε ἡ Καρολίνα, ἠρνούμην ν' ἀπαντήσω πρὸς τὸν Κύριον τοῦτον νομίζουσα ὅτι ἀπορεύγω ὡτὼ πολυαίθμιους περισπασμούς, ἀλλ' ἡ ἀρνησίς μου ἔλαθε ταιούτην σπουδαίωτητα, ὥστε προτιμῶ κάλλιον νὰ ὀμιλήσω.

—Τίς ἐστὶν ἡ γυνὴ αὐτή;

—Πελάτρια τῆς προῖστακμένης μου, ὀνομάζεται δὲ Ἑλένη Βερδιέρου, ἐκάλουν δ' ἐπίσης αὐτὴν ἱανθοφόρον Κυρίαν.

—Εἶχετε σχέσεις μετ' αὐτῆς;

ἕτινα μετακομίζονται καθ' ἑκάστην εἰς τὸ γημεῖον ὑπὸ τῶν τοὺς φυλακισμένους ἐν τῷ γενικῷ τῆς ἀστυνομίας γραφεῖω φερουσῶν κυβελωδῶν ἀμαξῶν.

Τὸ τῆς μεταφορᾶς τοῦτο μέσον χρησιμεύει ἐξίσου καὶ διὰ τὰ ὑπὸ τῶν περιεργουμένων ἐξελεγκτῶν λαμβανόμενα δείγματα.

Πάντα τὰ ἐν τῷ γημεῖῳ εἰσερχόμενα προϊόντα ἀκριθῆ καὶ ἐκείνα, ὧν ἡ ἀνάλυσιν γίγνεται δωρεάν, ἀναλύονται κατὰ ποσότητα, καὶ ἐπὶ ταύτων ὁ διεθυντὴς τοῦ γημεῖου ἐπιτίθησιν τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἐκτιμήσεως αὐτοῦ ὡς καλοῦ, μετρίου ἢ κακοῦ.

Πᾶσαι αἱ διὰ τὸ δημόσιον ἀναλύσεις γράφονται ἐπὶ διπλοτύπων.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΧΗΜΕΙΟΥ.

Σκοπὸς τοῦ γημεῖου εἶναι ν' ἀποδείξῃ δι' ἀναλύσεων χημικῶν ἢ φυσικῶν τὸ ἄδολον, τὴν νόθευσιν ἢ τὴν παραποίησιν τῶν κατατιθεμένων ἀντικειμένων.

Ὁ σκοπὸς οὗτος εἶναι ἀκριβῶς διακριτικός.

Αἱ ἐκθέσεις τῶν ἀναλύσεων στέλλονται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς διεύθυνσεως τῆς ἀστυνομίας, ἧτις φέρει ἐπὶ τοῦ βήματος τῶν δικαστηρίων τοὺς ὑποδεικνυομένους δόλους καὶ ἐνεργεῖ τὰς κατὰ τὸν νόμον καταδικώσεις. Ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ τὸ γημεῖον προσπαθεῖ νὰ ὀρίσῃ διὰ πολυαίθμιων ἀναλύσεων τὸν μέσον ἔρον τῆς συνθέσεως τῶν μᾶλλον εὐχρήστων θρησκευτικῶν ὑλῶν, ὡς τοῦ οἴνου, τοῦ ζύθου, τοῦ μηλίτου, τοῦ γάλακτος, τοῦ βουτύρου, τοῦ καφέ, τῆς σιγακαλάτης, τοῦ ὄξους. Ἐπὶ πλέον ἐξετάζει, τὰ ἐν τῇ μεροποιῇ εὐχρηστά φαρμακευτικὰ προϊόντα, τὴν ἀναλογίαν τοῦ μαλύβδου ἐν διαφόροις μετάλλοις καὶ συσκευαῖς, τὰ ἐν ταῖς τροφίμοις διάφορα ὄξέα, τὸν χρωματισμὸν τῶν κοσμημάτων, τῶν σιρπίων, τῶν γλυκυσμάτων, καὶ τῶν διὰ τοῦ θεϊκοῦ γαλακτοῦ τὸ ἀρχικὸν πράσινον ἀναλαμβανόντων μελιπήκτων τῶν σιρπίων.

Ἀκολουθεῖ.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἡ νεῦνις ἐπειθήσατο κίνημά τι ὅπερ δὲν διέφυγε τὸν ἀστυνόμον, διότι ἀντήλλαξεν ἐν βλέμμα μετὰ τοῦ φύλακος, ἀλλ' αὐτὴ ἀπήντησεν ἀμέσως μετὰ παραδόξου ἔρους.

— Οὐχί, κύριε, οὐχί!

— Οὐδεμίαν σχέσιν εἴχετε μετ' αὐτῆς;

— Οὐχί κύριε.

— Πόθεν γινώσκετε αὐτήν;

— Εἶπον πρὸς ὑμᾶς, κύριε, ἐπανελάβε ζωντῶς ἡ νέα ἐργάτις, αὐτὴ ἐστὶ πελάτρια τοῦ καταστήματος ἐν τῷ ὁποίῳ ἐργάζομαι. . . Ἀπαξ εἶδον αὐτὴν πρὸ δέκα ἡμερῶν, ἤρχετο εἰς τὸ ἐργαστήριον ὅπως παραγγεῖλη τὸν ἐρυθρὸν μανδύαν, ὅστις ὑπάρχει ἀνηρημένος ὑπεράνω τῆς κερπῆς αὐτῆς.

— Γινώσκετε τὴν καταικίαν αὐτῆς;

— Οὐχί, Κύριε, ἀλλ' ἡ Κυρία πρέπει νὰ γνωρίζῃ αὐτήν.

— Ἡ Κυρία;

— Ναί, ἡ προῖσταμένη μου.

— Οὐδὲν πλέον γινώσκετε περὶ αὐτῆς;

— Οὐδὲν, κύριε.

— Οὐδὲν, ἀπολύτως οὐδὲν; . . Ἀνεγνωρίσατε αὐτὴν καλῶς, θέλετε νὰ ἴδῃτε αὐτὴν πλησιέστερον;

— Οὐχί! . . . οὐχί κύριε. . . Καθιστεῖτω ὑμᾶς, οἱ νεκροὶ μοὶ ἐμπαινοῦσι φρόνον. . .

Ἐπὶ τινος στιγμᾶς ἐπεκράτησε σιγῇ, ἔπειτα δ' ὁ ἀστυνόμος καὶ ὁ φύλαξ ὠμίλησαν χαμηλοφώνως ἔδωκεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν νεαρὰν ῥάπτριαν, εἶπε πρὸς αὐτὴν μετὰ προσηνοῦς ἔρους.

— Κακῶς ἐπράξατε, τέκνον μου, μὴ εἰπούσα πρὸς τὸν κύριον φύλακα ὅ,τι εἶπατε πρὸς ἐμέ. . .

Ἦθέλετε δυνῆθαι νὰ μεταβῆτε εἰς τὴν ὑπετέραν ἐργασίαν καὶ μ' ἀπαλλάξῃτε τῆς ἐπιπόνου ταύτης ἀνακρίσεως. Ἐλάθεμεν τὰς σημειώσεις, ἃς ἐδώκατε πρὸς ἡμᾶς ἡδὴ δύνασθε ν' ἀπέλθῃτε.

— Ἄ! Εὐχαριστῶ ὑμῖν, κύριε, ἀπήντησεν ἡ Καρολίνα μετὰ βαθέως στεναγμοῦ.

Ὁ ἀστυνόμος ὠδήγησεν αὐτὴν αὐθις μέχρι τῆς θύρας τοῦ γραφείου, καὶ ἐνῶ ὁ φύλαξ ἐμελλε-

ν' ἀναίξῃ εἰς αὐτὴν τὴν πύλην τῆς ἑσθῆς, εἶπε πρὸς ἕνα τῶν ἐλθόντων μετ' αὐτοῦ ἀνθρώπων:

— Στέφανε, συνεδεύθητι ὑπὸ τοῦ Κροσσίνου καὶ ἀκολουθήσατε αὐτὴν τὴν μικρὰν. . . παρελάσατε ἐκεῖ. . . τοποθετηθῆτε, καὶ τὴν ἐσπέραν ταύτην τὴν ἔκθεσιν.

Ἡ νεαρὰ ῥάπτρια μόλις εἶχεν ἐξέλθει καὶ τὰ δάκρυα ἤρξαντο νὰ ρέωσιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς. . . ἔπειτα ἤρξατο νὰ τρέχῃ χωρὶς νὰ ἴδῃ ὅτι οἱ δύο πράκτορες Κροσσίνου καὶ Στέφανος παρεκκλίθησαν τὰ ἔξω αὐτῆς. . .

Φθῆσα ἐπὶ τῆς κρηπίδος τοῦ Ἁγίου Παύλου ἔστη αἰρῆς καὶ ἐφάνη σκεπτομένη ἐπὶ ἐν ὀλόκληρον λεπτόν, ἀγνωστὸν δὲ ὅ,τι ἔπραττε, ὠμίλει διαλογιζομένη:

— Νὰ ἐργασθῶ σήμερον, τοῦτο θέλει μοι εἶσθαι ἀδύνατον, διότι μέλλουσι νὰ ἴδωσι τὸν πυρετὸν ὅστις μὲ κατατρύχει. . . Νὰ μεταβῶ παρ' αὐτῶν. . . οὐχί, τοῦτο ἠθέλει εἶσθαι ἀνάξιον! . . . καὶ ἐπιθυμῶ. . . προτιμώτερόν ἐστι νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν καταικίαν μου, ὅ,τι εἶπον εἰς τὴν μητέρα ὅτι πάσχω ἐξ ἡμικρανίας. . . αὕτη δὲ θὰ μὲ ἐπιτρέψῃ ν' ἀναπαυθῶ. . . καὶ μόνη θ' ἀποφασίσω περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἀρῶν λοιπὸν ἀπεφάσισεν ἡ Καρολίνα ἐπιστρέψεν ἀμέσως καὶ ἐπανακάμπτουσα εἰς τὰ ἑαυτῆς βήματα, διήλθε διὰ μέσου τῶν ἐπιφερτισθέντων ἵνα παρακαλυθῆσιν αὐτὴν πρακτόρων, χωρὶς νὰ ἴδῃ αὐτοὺς καὶ ἀνέβη τὴν κρηπίδα μέχρι τῆς γαβύρας τῆς Ἀρκόλης, προσπαθοῦσα ν' ἀποφύγῃ αὐτῶν, ὅπως εὐρεθῇ αὐθις πρὸ τοῦ ἀπαιεῖου μνημείου, ὅπου ἐκινδύνευσε νὰ συλληφθῇ αὐτῶσι παραδόξως.

Βαδίζουσα ταχέως, ἀρίκετο μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ἑσθῆν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου. Ὅτε δὲ ἡ νεῦνις ἐγένετο ἀφαντος ἐντὸς τῆς δεινροστειχίης τῆς οἰκίας αὐτῆς, ὁ Κροσσίνος καὶ ὁ συναδελφος αὐτοῦ εἰσῆλθον παρὰ τῶ ἀπέναντι εὐρισκομένῳ οἰνοπώλῃ, εἰ δὴν κατάσκαπει ἔπιον, καὶ ἔπειτα ὁ Στέφανος, σπαγγίσας τὸν ἐκ τοῦ οἴνου ρυπανθέντα μύστακα αὐτοῦ, εἶπεν ἡμιφώνως πρὸς τὸν Κροσσίνον.

— Ὅ,τι μεταβῶ πρὸς ἀναζήτησιν πληροφο-

ριῶν ἐν τῇ συνοικίᾳ καὶ μετὰ μίαν ὥραν θὰ σ' ἐπανεύρω ἐνταῦθα.

Καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡ Καρολίνα ἀνέβη μετὰ σπουδῆς τὰ τέσσαρα πατώματα τῆς μητρικῆς κατοικίας. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῆς, ἰδοῦσα αὐτὴν ἐπανερχομένην ὠχρὰν, μετὰ βλέμματος πυρετώδους, καὶ τὸ μέτωπον ἔχουσαν κατάθρεκτον ἐκ τοῦ ἰδρώτους, εἶπεν πρὸς αὐτὴν ἐκπληκτος καὶ ἀνήσυχος:

— ὦ! Θεέ μου, τί τρέχει;

— Οὐδὲν, μητέρα, ἡ κυρία μου μοὶ ἔδωκεν ἄδειαν διὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, ἰδοῦσα με ἀσθενῆ.

— Ἀσθενῆ! . . . εἶσαι ἀσθενὴς τέκνον μου;

— Μικρὸν πᾶνμα. ἡ ἡμικρανία μου. μετὰ δύο ἢ τριῶν ὥρων ἀνάγκυσι δὲν θὰ σκερθῶ πλέον περὶ τούτου.

Βεβαιωθεῖσα, ἡ γραῖα γυνὴ ἐνηγκαλίσθη τὸ ἑαυτῆς τέκνον, ἔπειτα ὠθήσασα εὐρὸ θρανίον εἰς τὴν γωνίαν τοῦ παραθύρου, θέισα προσκεφάλαιον ἐπὶ τοῦ κόπου αὐτοῦ, ὑπεχρέωσε τὴν κόρην αὐτῆς ν' ἀναπαυθῇ. Ἡ δὲ Καρολίνα ἐξαπλωθεῖσα ἐπὶ τοῦ πεπαλαιωμένου θρανίου καὶ ἔχουσα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους, παρεδόθη εἰς διαλογισμούς.

Ἡ δὲ μήτηρ παρατηρήσασα αὐτὴν ἐπὶ τινα λεπτά, ἀπεχώρισεν ἀκροποδητὴ λέγουσα.

— Κοιμᾶται, μεταβαίνω ἀθεοπίθως εἰς τὸ ἔργον μου. Καὶ ἐξῆλθε κλεισασα ἄνευ κρότου τὴν θύραν τοῦ δωματίου.

Ἡ Καρολίνα ἐσκέπτετο:

— Ὅταν μάθῃ ὅτι ἐκείνη ἀπέθανε, τί θέλει πράξει αὐτός; . . .

— — — — —

IV.

Ο ΠΤΩΧΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Γησνέας Καρολίνας ἀναχωρήσας ἐκ τῆς Μόργης καὶ παρεκκλιθεμένης ὑπὸ θύω πρακτόρων, ὁ ἀστυνόμος εἶχεν ἀποστείλει ἀμέσως ἵνα προκαλέσῃ κατὰ τὰς ὑπὸ τῆς νέας ἐργατίδος δε-

θείσας σημειώσεις, καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἐνεφανίζετο εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μόργης ἀνὴρ τις πεντικουτούτης σχεδὸν κομφῶς ἐνδεδυμένος.

Ἐδήλωσε δὲ πρὸς τὸν ἀστυνόμον ὅτι ἐκαλεῖτο Βερδιέρος. εἶχε δὲ μεταβῆ παρ' αὐτῶν, ἐν τῇ ἐδῶ Γαϊλλόν, ὅπως πληροφορήσῃ αὐτὸν ὅτι νεαρὰ τις γυνὴ περιβεβλημένη ἐρυθρὸν μανδύαν εἶχεν εὐρεθῇ νεκρὰ κατὰ τὴν πρῶταν τῆς ἡμέρας ἐκαίνης. Ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ, Ἐλένη Βερδιέρου, εἶχεν ἀναχωρήσει κατὰ τὴν ἰδίαν νύκτα ἐκ τῆς οἰκίας φέρουσα ἐνδυμασίαν παρομοίαν, καὶ δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει.

Ὁ Φύλαξ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀστυνόμου, ὠδήγησε τὸν ἄνθρωπον παρὰ τῷ πτώματι.

Ὅτε δ' εἶδε τὸ πτώμα ἀκίνητον καὶ ἐξηλωμένον ἐπὶ τῆς πλακῆς, ὁ δυστυχὴς ἐξέβαλε κραυγὴν, ἔπεσε γονυκλινῆς, καὶ, δραξάμενος τῶν χειρῶν τοῦ θύματος, καταφιλῶν αὐτὰς εἶπε μετὰ σπαρακτικῶν λυγμῶν:

Ἄ! τὴν δυστυχῆ, ἦτο ἀληθές! . . . Ἐλένη. . . πτωχὸν παιδίον! Ἐλένη. . . σύγγνωθῆτε μοι. . . ὦ! Θεέ μου! . . . Θεέ μου! . . .

Καὶ ὀλοβύζων, κλαίων, βεβουισμένος εἰς βλαβῆταιν θλίψιν ἐκινδύνευε νὰ πέσῃ. Οἱ ὑπάλληλοι ἀνήγειραν καὶ ὠδήγησαν αὐτόν, κλονιζόμενον εἰς τὸ γραφεῖον.

Ὁ ἀστυνόμος προσεκάλεσεν αὐτόν νὰ καθίσῃ. ἔπειτα δὲ ἀνακρίνας ἐπὶ τινος στιγμῆς καὶ ἰδὼν αὐτόν μάλλον ἤσυχον, τὸν ἠρώτησεν:

— Ἀνεγνωρίσατε τὴν πτωχὴν γυναικα. . . αὐτὴν ἐζητεῖτε; . . .

— Μάλιστα, κύριε, μάλιστα! τὸ πτωχὸν παιδίον. . . εἶναι ἡ σύζυγός μου. Ἐλένη. . . ὦ! Θεέ μου, ἀνεύρισκω αὐτὴν ἐνταῦθα. . . γυνὴν ἀπήντησεν ὁ δυστυχὴς μετὰ λυγμῶν.

— εἶναι σύζυγός ὑμῶν. . . καὶ συνεβούτο ὁμοῦ;

— Μάλιστα, κύριε, . . . ἀλλὰ πρὸ παντός παρακαλῶ ὑμᾶς. . . Κύριε, ἄρατε αὐτήν. . . ἀπὸ τῆς πλακῆς ταύτης. . . ἃς θέσωσιν εἰς αὐτὴν ἐν ἐνδυμα. . . Ἀποσύρατε αὐτήν. . . ταχέως καὶ ἃς μετακομίσωσιν αὐτὴν παρ' ἐμοῦ. . .

Ἀκολουθεῖτε.

ANNA Η ΜΑΓΙΣΣΑ

NORMANΔΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μεταφρασθέν· ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ὑπὸ

ΧΡΗΣΤΟΥ Θ. ΧΡΗΣΤΙΔΟΥ

—ο—

(Συνέχ. τῆς τεύχου Α', σελ. 17).

Τὸ παιδίον ἔπαισε τρώγον καὶ παρετήρησεν ἀσκαρδαμικτὴ τὸν νέον ἐξιχνυστήν· συσπίασαντα τὰς μελαίτρας ὄφρες τούτου.

—Εἶνε μάγισσα, ἐξηκολούθησε λέγων μετ' ἀποφθεγματικοῦ ἔφους.

—Μάγισσα, μάγισσι ἀνέκραξεν ὁ συρφετός τῶν παιδῶν.»

Ἡ μικρὰ κόρη, περίτρομος κατέφυγεν εἰς τὴν καλύβην, κλείσασα τὴν θύραν· ἀλλ' ἡ κραυγὴ «Μία μάγισσα» ἀντήχησεν ἐτι περισσότερον, ὅποτε μικρὰ μελάγχρους χεῖρ, ἔρριψεν διὰ τοῦ ἡμιανοίχτου παραθύρου ὀγκώδες γεώμηλον κατὰ τῶν πολιορκητῶν. Κραυγὴ ὀδύνης ἀνῆγγελλεν ὅτι τὸ βλήμμα δὲν ἔπεσεν ἐν τῷ κενῷ. Ἐτερον γεώμηλον παρηκολούθησεν, τὸ αὐτό, εἴτα τρίτον καὶ τέταρτον· ἐν συντόμῳ δὲ ἤρχισεν πλῆπτοσσα χάλαρα γεωμήλων, ὧν τὰ πλείστα ἔφερον καλὸν ἀποτελεσμα.

—Αναμφιβόλως εἶνε μάγισσα, ἐπατέλειεν ὁ Θωμῆς ἀποσυρόμενος καθησχημένος, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συνοδίας.

—Ἄς ἐπιστρέψωμεν, ἐπρότεινεν εἰς ἀγνισπίας τολμηρότερος τῶν ἄλλων καὶ ἄς τῇ ἀποδώσωμεν τὰ γεώμηλά της.»

Πρὶν δ' ἐτι λάβῃ ὁ Θωμῆς καιρὸν ὅπως ἰαμαρτηρηθῇ κατὰ προτάσεως βαλοῦ-

σης εἰς κίνδυνον τὰς πατρικὰς ὑλίας, παρουσιάσθη γυνὴ ὑψηλὴ, μελάγχρους, ἐν τῷ μέσῳ τῶν νεαρῶν ἀγνισπιδῶν διαμοιράζουσα αὐτοῖς γρονθοκοπήματα δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, καὶ τρέψασα αὐτὰ εἰς φυγὴν, ὡς ὁμάδα νεοσσῶν ἐσύραξε τὰ γεώμηλα, καὶ εἰσήλθεν εἰς τὸν οἰκίσκον τοῦ ὀπολον ἐκλείσει τὴν θύραν.

Ὁ νέος Θωμῆς καὶ οἱ σύντροφοὶ του χωρὶς ν' ἀπολέσωσι καιρὸν ἐπαρέκαμψαν διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ ἐν μεγάλῃ σπουδῇ καὶ συγχύσει ὠθοῦντες ἄλλήλους, φθάσαντες δὲ εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην ἠδυνήθησαν νὰ συμπεράνωσι τὰ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς καλύβης συμβαίοντα. Αἱ ὀξείαι κραυγαὶ τῆς κόρης κατεδεικνυον τοῦτο σαφέστατα.

Αὐποτῆμαι διότι τὴν ὠνόμασα μάγισσαν διελογίσθη ὁ νέος Θωμῆς ταχύτερον βαδίῳν ἵνα μὴ ἀκούσῃ τὰ παράπονα τοῦ θυμιατος.

Τὴν ἐλυπήθη εἰλικρινέστερον ἀκόμη, ὅτε μίαν ὥραν ἀργότερα εἰσήλθεν εἰς τὸ οἶκημα του.

—Ὀνόμασες μάγισσαν τὴν κόρην ταύτην, τῷ εἶπεν ὁ πατήρ του με ψυχρὸν καὶ ὀργίλον τόνον. Ὀνομάζεται Φλώρα· ὅπως δὲ μὴ λησμονήσῃς τοῦτο ἐν τῷ μέλλοντι ἀκολουθήσόν με.

Ἡ ὑπὸ τοῦ κῆρ Θωμᾶ Μεχτρον τειθειοῦ εἰς ἐνέργειαν μέθοδος πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ μνημονικοῦ τοῦ νιοῦ του, προήρχετο κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς Σπαρτιατικῆς σχολῆς. Ἐπῆρξε δὲ τόσον ἀποτελεσματικῇ, ὥστε ὁ νέος ἦρως παρητήθη πάσης ἄλλης ὑποτροπῆς. Ἐν τούτοις τὸ ὀλέθριον τοῦτο ὄνομα ἐφηρμόσθη ἐπιμόρως εἰς τὴν δυστυχὴ Φλώραν.

Ἡ μήτηρ της τὴν ὀνομάζειν Ἄνραν! ἀλλ' οἱ κάτοικοι τῆς Μαντιβίλλης, μι-

κροί τε καὶ μεγάλοι· ἐκτὸς τοῦ κῆρ Θωμᾶ καὶ τοῦ νιοῦ του ἐξηκολούθηον νὰ τὴν ὀνομάζουον «Ἄνρα ἡ μάγισσα».

¶

Ὁ κῆρ Θωμῆς Μεχτρος δεσηρεστήθη μετὰ τῆς ἀδελφῆς του, ἔταν αὐτὴ ἐντυφρευθῆ τὸν Πέτρον Λαμπέρ, τὸν ράπτῃν τῆς Φωντένης, μεθ' οὗ εἶχε φιλονεικίας διὰ τὸ ἔφρασμα ἐνδὸς ἐσωκαρδίου. Ὅποτε ὅμως ὁ ράπτῃς ἀπέθανεν, ἡ δυσαρέσκεια ἐλησμονήθη, καὶ ἡ χῆρα Λαμπέρ μετὰ τῆς μοιρογενεῶς θυγατρὸς της ἐπεσκέρθη τὸν ἀδελφόν της. Ἡ Σεραφίνη ἦτο νεαρά κόρη δεκαεξέτις, ὁροσερά, ροδόχροος καὶ εὐτραφῆς, μεθ' ὠραίων κραιῶν ὀφθαλμῶν. Θωμῆς ὁ νιός, ὁ ὅποτος μόλις ἠρθῆναι δεκαεπτὰ ἄνοιξις, τὴν εὖρε πολὺ τῆς ὀρέξεώς του. Ἄν καὶ δὲν ἀντιλάζαν ὅμως οὔτε ὑποσχέσεις, οὔτε γελαικίαι ἐρωτικὸν λόγον, ἐν τούτοις ἅπασα ἡ Μαντιβίλλη ἀνέμενε τὸ προσεχὲς αὐτῶν συνουκίσιον. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δὲν τὸ ἠγγύουν ποσῶς καὶ τοῦτο θαυμασιῶς ἠρεσκε πρὸ πάντων τῷ Θωμῆ, ὅστις ἐπὶ τῇ πεποθήσει ταύτῃ ἰδεικνυτο ἴαν περιπαθῆς ἐνρίσκόμενος πλῆστον τῆς ὠραίας ἐξιδέλφης του.

Τοιοντοτρόπως ἡμέραν τιᾶ, βροχερᾶν, οἱ δύο μεμνηστευμένοι ἐνρίσκοτο εἰς ἰδιατέραν συνέντευξιν. Ἡ Σεραφίνη εἶχε πρὸ ὀλίγου καθεσθῆ πρὸ τοῦ παραθύρου τῆς αἰθοῦσης διὰ τὰ πλέξη. Ὁ Θωμῆς μόλις τὴν εἶδεν εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἔσπευσεν εἰς συνέντευξιν· μόλις αὐτὴν ἐπαυχολήσεις του τὸν ἐκάλλον ἄλλαχού. Δὲν ἐμακρηγόρησε μετ' αὐτῆς. Μότι ὁ Θωμῆς δὲν ἐγνώριζε πολὺ νὰ ὀμιλῇ ἀλλ' ἔμενεν ὀρθιος ὀπισθεν τῆς ἔδρας της, ἔχων τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν θυλακίων, καὶ ἤρξατο ἐλογεῖν νὰ

ἄδη τὸ ἐξῆς πλῆρες ἔρωτος Νορμανδικὸν ἄσμα:

Ὡ ἔρωσ, ὦ ἀγνὲ σπινθῆρ ἐστίας ἀσράτου,
Χωρὶς σοῦ ὄλη σκυθρωπὴ ἡ φύσις καθαράται!
Χωρὶς σου στίλβ' ἡ φλογερά ρομφαία τοῦ
[θανάτου,
Καὶ ἡ ἀπελπισία φεῦ! εἰς μνήματα πλα-
[νάται!

Ἡ Σεραφίνη ἦτο πολὺ καλὴ πλέκτρια ὥστε δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἔχη πάντοτε τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ ἔργου της· κατὰ συνέπειαν εὐκόλως παρετήρηε τὸ τοπλον τὸ ὀπολον διεγράφετο ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ παραθύρου: τὰ μεγάλα δένδρα τοῦ «Περάσματος» ἐξυφανίζομενα ἐντὸς ὀμυχλώδους ὀρατοῦ, τοὺς λίθους τῆς μικρᾶς γερύρας ἀπαστράπτοντας ἐκ τῆς ὑγρασίας, καὶ ἴαν πλῆστον, ἔμιλον νεαρῶν ἡσῶν αἰτινες ἔπαιζον ὑπὸ τὴν βροχὴν πλῆπτοσσαί τὰς πτέρυγας των. Ἡ Σεραφίνη διεροήθη ὅτι ἡ θέσις δὲν ἦτο εὐχάριστος, καὶ τῇ διέφυγε μάλιστα νὰ εἴπῃ ὑψηλοφῶνως μετ' ἔφους ἴαν περιφρονητικὸν «ὅτι οὐδέποτε τις διήρχετο ἐπὶ τῆς γερύρας ταύτης.»

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, καὶ ὀπως τὴν διαψέσει, σκιά γυναικὸς τινοῦ μελάγχρου ἐπὶ κεφαλῆς ἐφάνη ἐν τῇ σκιά τοῦ «Περάσματος». Ἡ Σεραφίνη ἦτις οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ νὰ φέρωσι λάρνηρον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, παρετήρησε μετ' ἐκπληκτον βλέμματος. Εἶδε κορασίδα δεκατριετῆ ἢ δεκατετραετῆ, ἀναστήματος λεπτοῦ, τῆς ὀποίας οἱ καταμέλαινες ὀφθαλμοὶ καὶ ἡ κόμη ἐνρίσκοτο ἐν παραδόξῳ ἀρμονία μετ' ὀχρότητα καὶ τὴν σοβαρὰν ἐκφρασιν τοῦ προσώπου.

(* Ἀκούσθε!)

Η ΜΑΓΕΥΘΕΙΣΑ ΚΟΡΗ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΜΜΕΤΡΟΝ

ΥΠΟ

ΗΛΙΑ ΧΡ. ΡΑΠΤΟΠΟΥΛΟΥ

I.

Ἡ Ἀρθούλα μιᾷ ἡμέρᾳ τοῦ Μαῖου δροσερῆ,
εἰς περιπατοῦν εὐρήκε. Ἦτο ἡμέρα γιορτερῆ.
Τὶ ὄρατα μέρα ἦτο! τὶ λαμπρότατος καιρός!
Εἶχερ ἀνατελλῆ ὁ ἥλιος, ὑπερήφανος λαμπρός.
Ὅλ' ἡ φύσις ἐγελοῦσε ὥστε ὅλοι χαρωποί,
Ἐγελοῦσαν μὲ ἐκείνοὺς, ὅπου ἦσαν σκυθρωποί.
Τὰ πουλάκια εἰς τὰ δένδρα, ἐκελάδουν τρυφερά.
Καὶ καθένας ἐξηπλοῦτο, μέσ' εἰς μέρη δροσερά.

* *

Ἐπὶ τέλους, ἡ Ἀρθούλα ποῦ νὰ πάγῃ ἐρωτᾷ,
Κ' ἐν τῷ ἅμα ποφασίλει. Εἶναι, λέγει, περιττά.
Δὲ μὲ διαισθεῖσαι, τὴν καυμένην τὴν πτωχή,
Ποῦ ὅ τὸν κόσμον ἀπὸ τώρα, εἶμαι πάντα μοναχῆ.
Ἡ καρδιά μου καθ' ἡμέρα καλεῖ, ληθεῖ σὰν κερὶ,
Καὶ αἰσθάνομαι θὰ φύγῃ καθὼς φεύγουν οἱ καιροί.
Σὰν λουλοῦδι ποῦ τὸν ἥλιο, πρὶν ἀκόμη καλοῖδῃ,
Τὸ φύσῃσ' ἕνας ἀέρας καὶ αὐτὸ ξεριζωθῇ.

* *

Ὡς ἀδύνατο λουλοῦδι καὶ ἐγὼ ἡ ταπεινῆ,
θὰ χαθῶ ἀπὸ τὸν κόσμον, θὰ χαθῶ ἡ ὄρφανῆ! ...
Ταῦτα λέγουσα ἡ κόρη, σ' τὸν πλησίον ποταμό,
Διηθύνθη σκεπτομένη, τὸν δικὸν τῆς τὸν καυμό.
— Βήματά τινα μακρὰν τῆς, ἕνας νέος σοβαρός,
θὰ τὸ μάθητε τίς ἦτο ἤδη δὲν εἶναι καιρός.
Ἦκο.λοῦθει κατὰ βῆμα, μὲ βρεγμένους ὀφθαλμούς,
εἰς ὀλολυγμοὺς πηγμένους καὶ μεγάλους στεναγμούς.

* *

Βλέπων οὕτω τὴν Ἀρθούλα, ἐλυπεῖτο καὶ αὐτός,
Καὶ ὅ τὸν πόνο τῆς ζητοῦσε, ἵνα γιγῆ ἰατρός ...

Καὶ ἐγὼ εἰς ἐπισκέψεις, δὲ οἱ ἄλλοι χαιρετοῦν,
Οἴτε συγγενεῖς ἢ φίλους, καὶ «πῶς ἔχουν» ἐρωτοῦν.
Ἡ Ἀρθούλα λυπημένη προχωρεῖ ὅ τὸν ποταμό,
Με τὰ δάκρυα ὅ τὰ ἑμμάτια, καὶ ὅ τὴν στήθῃ στενα-
[γμοῦ.

Κ' ἐπάνω σὲ μιᾷ πέτρα κάθεται καὶ ἀρχινᾷ,
Ἐὰν μωρὸ παιδί νὰ κλαίῃ, καὶ τὰ στήθῃ νὰ κτυπᾷ.

* *

— Ὡ, θεέ μ' εὐλογημένε! Παναγιά μου ὅπλαγ-
[χνική!
Σώσατέ με! θέλω γίρει ἐκ τῶν πόνων φθισική ...
Ἄχ! θεέ μου! μιᾷ ἡμέρᾳ, καὶ ἐγὼ καλὴν ἄς ὀδῶ,
Νὰ γλυτώσω ἀπ' τοὺς πόνοὺς τοὺς φρικτοὺς ὅπου
[τραβῶ! ...

Κ' ἐγὼ ἐξηκολούθη νὰ ὀδύρεται πικρά,
Εἰς τὸν ὤμον τῆς ἠσθάνθη μιαν χεῖρα ν' ἀκουμβᾷ.
Ἄρεθρήγησ' ἡ καυμένην καὶ τὸ σῶμα τῆς ἰδρώς,
[περιέχυσε ψυχρός.

II.

Ἦε ὁ νέος ὁ ὅποιος ἠκολούθη ἀπὸ μακρὰν ...
Ὁ καυμένος ἅμα εἶδε, τέτοια κλάμματα πικρά.
Δὲν ἐβάσταξε νὰ βλέπῃ, τὴν Ἀρθούλα νὰ θρηνηῇ,
— Εἶναι κρίμα, εἶπ' ἐντὸς του, τέτοιο πλάσμα νὰ
[πονῇ.

Κ' ἐπλησίασε κοτὰ τῆς, μ' ἕνα βῆμα σιγαλό,
Καὶ ἀκούμβησε ὅ τὸν ὤμον τῆς Ἀρθῆς τὸν ἀπαλό.
Ἡ Ἀρθούλα τότε ἐστράφη. — Ποῖος εἶσαι; ἐρωτᾷ
Κ' εἰς ἀπάντησιν ἐκείνος, ταπεινῶς τὴν χαιρετᾷ.

* *

— Δὲν μ' ἐγνώρισες; τῇ λέγει: εἰν ἀλήθει' αὐτὰ
[ἴποὺ λές;
Δὲν μ' ἐγνώρισες Ἀρθούλα; εἶναι τάχα ἀληθές;
— Ἄχ! συμπάθησέ με, Νίκο! δὲν ἐπρόσεχα πολὺ,
Ἄλλὰ τί νὰ κάμω εἶμαι σήμερον ὥσ᾽ ἀλλή!
Ἐγὼ κάθε ἕνας τρέχῃ, παρηγύρια καὶ χαράς
Νὰ ἰδῇ καὶ νὰ ἀκοῦσῃ τῶν εὐθύμων τῆς φωνῆς,
Τὸνραντιον ἐγὼ θέλω εἰς ἐτούταις τῆς μερῆς,
Ν' ἀναπνεύσω τὸν ἀέρα, π' ἀποπνέουν ἡ μυρτιάς.

* *

Ν' αναπνεύσω ἐλευθέρως καὶ τὰ κλαύσω μοναχῆ,
Γιατὶ 'ξεύρω τὰ κρυφά μου, θὰ τὰ κρύψ' ἢ ἐξοχή.
— Ψεύματα, λοιπόν, θὰ ἦσαν, δειρα μᾶς σιγητῆς,
"Όσα μόνη μιὰν ἡμέρα, πρὸς βεβαίωσιν τιμῆς, ...
Μὲ ὑπέσχεσο μὲ ὄρκους! Κ' ἐγὼ πάντοτε πιστῆ
'Εθαροῦσα πῶς θὰ μ' ἦτο ἡ ὥραλα μου μνηστῆ!

— Νίκο, Νίκο! τοῦ φωτίζει, ἢ Ἀρθοῦλα λυπηρά,
Μὲ τὰ 'μάτια δακρυσιμένα καὶ μὲ λόγια πενηθρά.
'Εχεις πάντοτε ἀνάγκη; θέλεις πάλιν τὰ σὲ 'πῶ.
« Νίκο μου, ἐπὶ ζωῆς μου, μόνον σὲ θὰ ἀγαπῶ! »
— Τι, λοιπόν, καλὴ μ' Ἀρθοῦλα: ποῖον πρᾶγμα
[σὲ λυπεῖ;

Τίνος ἔχεις σὺ ἀνάγκη; ποιά εὐρύσκεις ἐλλειπῆ;
Διατὶ λοιπόν τὰ ἦσαι λυπημένη, διατὶ;
Μ' ἀγαπᾷς σὺ ἀφοῦ λέγης, κ' ὑποψία περιττή; ...

— Θ' ἀποθάν'! Ἀγαπητέμοι — Θ' ἀποθάνω νεαρά,
Καὶ μὲ φαίρονται τὰ πάντα, ἀπὸ τώρα πενηθρά!
Ναί· τὸ νῆμα τῆς ζωῆς μου ἀχ! ἢ σάπι' αὐτὴ κλω-
[στη.

Θὰ κοπῆ ἐντὸς ὀλίγου καὶ σοῦ φεύγει ἡ μνηστῆ!
..... Κ' ἐν τούτοις σ' ἀγαπῶ!
'Αλλὰ ὅτι ὑποφέω, τὰ δεινὰ ὅπου τραβῶ,
Εἶναι πράγματα ποῦ πρέπει, τὰ τὰ 'ξεύρω μόν' ἐγὼ.
..... Καὶ δὲν πρέπει τὰ 'στὰ πῶ!

— Μὰ ... Ἀρθοῦλα: ἂν μοῦ κρύπτῃς, τῆς καρδιάς
[σου τὸν καῦμό,

Εἰς ἐμένα πρέπει τότε ... τὰ ριφθῶ 'σ τὸν ποταμὸ!
— Ἀπεφάσισα τὰ πάντα, μοναχῆ μου τὰ τραβῶ,
Καὶ ἀνάγκη εἰς κανένα τίποτε τὰ μὴ εἰπῶ.

Εἰς κανένα, λεγῶ! ὄχι ... Νίκο, θὰ ἰατρευθῶ,
'Εὰν εὐρῶ ἰεῖρα τῆς ψυχῆς τὸν ἰατρό
— Τρέχ' ἀμέσως! εἶπ' ὁ Νίκος: κ' ἔτρεξε πρὸς τὸ
[χωριό.

Μετ' ὀλίγον ἐπιστρέψας, — εἶναι, εἶπε περιττός,
'Άλλος κόπος περειαίρω ἰδοὺ εἰς πνευματικὸς!

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

~~~~~

ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ

ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΙΣ ΤΩΙ ΦΙΛΩΙ ΜΟΥ Ρ.

Α'.

Μαζῆ τῆς ἡμῶνα ἐχθῆς τραπευτῆς, μαζῆ τῆς,
καὶ μ' ἔχυναν γλυκεῖα δροσιὰ οἱ μαῦροι ὄφθαλ-
[μοὶ τῆς.
Τὴν ἔβλεπα καὶ μ' ἔβλεπε μὲ σφαλιχτὸ τὸ στόμα
μὰ ἡ ματιῆς τῆς μ' ἔλεγαν πλείοτερά ἀκόμα ...

Εἶχε σιμῶσει τῆς νυχτὸς τοῦ Μᾶνη τὸ σκοτάδι
π' ἀφίνει τ' ἄστρα νὰ σκορποῦν τὴ λάμψι τους
[στὴ γῆ. ...
ποῦ μοιᾶζει ὥρα πρωινῆ ἂν κ' ἦναι σωστὸ βράδυ
ποῦ μοιᾶζει γλυκοχάραγμα, ἑαρινὴ αὐγή. ...

Σὲ τέτοια ὥρα βρέθηκα ἐμπρὸς στὰ γόνυτά τῆς
καὶ ἠγγίξα τὸ φλογερὸ ἐκεῖνο φέρεμά τῆς,
Δὲν ἐτολμοῦσα στὴν ἀρχὴ καλὰ νὰ ἀκουμβήσω
φοβούμενος μήπως ἐκεῖ ἀμέσως ξεψυχήσω. ...

"ὦ! ναί! δὲν εἶν' παράδοξον κ' αὐτὸ κ' αὐτὸ
[νὰ γίνῃ. ...
Σὰν πλημμυροῦνε οἱ παλμοὶ στὸ στήθος βιαστικοῦ
κ' ἀνάθουν μέσα τῆς κερδίξς τὰ φύλλα σὰν
[καμῖνι
δὲν εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ νεκρωθῆς ἐκεῖ. ...

'Άλλ' ἐπὶ τέλους ἡ δροσιὰ ἐκεῖνη. ... τῶν ματιῶν
[τῆς
μ' ἐξάλειψε, μ' ἐμέθυσε, μὲ εἶχ' αἰχμάλωτόν τῆς
κ' ἰδοὺ γεμῆνος βρέθηκα χωρὶς νὰ τὸ θελήσω
κ' ἐπὶ στιγμὴν κωμύθηκα ... χωρὶς νὰ ξεψυ-
[χήσω. ...

Β'.

"ὦ! ποῖα εἶδα ὄνειρα εἰς τὴν στιγμὴ ἐκεῖνη!
Νὰ ἤξευρες, ὦ φίλε μου, τὸ τί εἶχα ἰδῆ,

θὰ ἔλεγες στὸ φίλο σου πῶς ἔπρεπε νὰ μείνῃ
ἐκεῖ—νὰ παίζῃ σαίτιξς μὲ τὸ γνωστὸ παιδί. ...

'Άλλ' ἦτανε ἀδύνατον πλείοτερον νὰ μείνω
εἰς τὸ γλυκὸ μου ὄνειρο μὲ τὸ παιδί ἐκεῖνο. ...
Καὶ τοῦτο ἦταν πρόσκαιρον καθὼς πολλὰ τοῦ
[κόσμου
καὶ μ' ἔφυγε σὰν ἀστραπὴ ὅ,τι κρατοῦσα 'μπρὸς
[μου. ...

'Ολίγο παραμέρισσα στὴ λύπη βουτημένος
κ' ὠμοιάζα τὸν ἔρημο στὴ μακρὴ ξενιτειά. ...
'Αλλὰ δὲν ἤμουν δυστυχῆς ... δὲν ἤμουν
[τόσο ξένος. ...
μοῦ ἔδινε παρηγοριὰ εὐσπλαγχνικὴ ματιὰ. ...

Τὴν ἔβλεπα ἀπὸ μακρὰ τὴ θαυμαστὴ θεὰ μου
ὁ κόσμος τῶγε ἔγκλημα σὰν ἦτανε κοντὰ μου
Κ' εἶχε δὲν εἶχε μ' ἔκαμε νὰ χάσω τ' ὄνειρόν μου
καὶ νὰ τὸ γράφω σήμερα πρὸς σέ, τὸν φίλτα-
[τόν μου. ...

Κ. ΚΑΓΓΕΛΑΡΗΣ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

* Ἄς μὴ σῆς φανῆ παράδοξον ἀναγνώστρια
μου, ὅτι ὑπάρχει καὶ σχολὴ μαγειρικῆς ἀποκλει-
στικῶς διὰ τὰς δεσποινίδας λειτουργοῦσα καὶ
μάλιστα διὰ τὰς δεσποινίδας τῶν ἀνωτέρων τά-
ξεων τῆς Ἀμερικῆς.

Σχολαὶ τοιαῦται ὑπάρχουσι σχεδὸν εἰς ἀπα-
σας τὰς μεγάλας πόλεις τῆς Ἀμερικῆς, μεγα-
λειτέρα ὅμως ὄλων τῶν μαγειρικῶν σχολῶν εὐρί-
σκεται ἐν Βοστώνῃ τῆς Ἀμερικῆς ἐν τῇ πόλει
ταύτῃ θεωρεῖται ἀναγκασιότατον, ὅπως αἱ κό-
ραι τῶν ὑψηλῶν κοινωνικῶν τάξεων ἀκούσωσι
ἐκτὸς τῶν γυμνασιακῶν μαθημάτων καὶ μαθη-
ματὰ μαγειρικῆς.

Τὸ πρόγραμμα τῶν θεωρητικῶν καὶ πρακτικῶν μαθημάτων τῆς σχολῆς ταύτης εἶναι ἀνάλογον τῆς κοινωνικῆς τάξεως εἰς ἣν ἀνήκει ἐκαστὴ μαθήτρια.

Ἐξαισίων δὲ θέαμα εἶναι νὰ βλέπη τις ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ χαριτωμένους, καλλιπαρούς, καὶ εὐπλοκάμους δεσποινίδας καταγινομένας διὰ τῶν λεπτοφυστάτων αὐτῶν χειρῶν εἰς τὴν κατασκευὴν λαμπρῶν κατὰ τὴν γούσιν καὶ τὴν θεωρίαν γλυκισμάτων καὶ φαγητῶν, ὑπὸ τὴν ἐπιβλέψιν καὶ ὁδηγίαν τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλισσων τῆς σχολῆς.

Τὸ θέαμα εἶναι περὶ πάντων κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐξετάσεων καθ' ἃς ἐκθέτουσι τὰ λαμπρότερα ὑπὸ γαστρονομικὴν ἐπισὴν γλυκισματα καὶ φαγητὰ ἐπὶ λαμπροστολιστῶν τραπέζων, περὶ τῶν ὁποίων κάθονται οἱ εὐγενέστεροι Ἀμερικανοὶ καὶ Ἀμερικανίδες μετὰ τῶν μαθητῶν ὅπως καὶ πειραματικῶς ἴδωσι τὴν ἱκανότητα ἐκάστης μαθήτριας, καὶ ἐπομένως ἀφοῦ καταεργήσωσιν ἅπαντα ἐπαινώσωσιν αὐτάς.

Τοιαῦται σχολαὶ ἤρχισαν ἀπὸ τινος νὰ ἰδρῶνται καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ ὅπου εἰς ἅπαντα σχεδὸν τὰ γυμνάσια τῶν κορασίων, πρὸ πολλοῦ ἐδιδάσκοντο καὶ διδάσκονται τὸ μάθημα τῆς μαγειρικῆς.

Τοῦτο βεβαίως εἶναι λαμπρὸν μάθημα καὶ διὰ τὰς δεσποινίδας τῆς ἡμετέρας πόλεως, αἵτινες οὐ μόνον ἴδωσιν μαγειρικῆς ἢ τουλάχιστον οἰκιακῆς οἰκονομίας ἔχουσιν, ἀλλὰ καὶ αἰσχος θεωροῦσι νὰ κάμνωσι περὶ οἰκιακῶν ἐργασιῶν λόγον, περὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου κοσμημάτων ἐκάστης δεσποινίδος. Ἄς μὲν ἐπιτραπῇ δὲ νὰ εἴπω μετὰ συστολῆς ὅτι αἱ δεσποινίδες αἱ μὲν ἐκ τῶν ἀνωτέρων σχολῶν τῆς ἡμετέρας πόλεως ἐξερχόμεναι, εὐδειμίαν περὶ οἰκιακῶν ἐργασιῶν ἰδέαν ἔχουσιν, εἰμὴ τὴν ἐκλογὴν τερονῶν καὶ ψυχοφελῶν πρὸς ἀνάγκων μισοστορημάτων!...

Τῆς 21 Μαΐου ἐροτῆ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης, ἡ ὁμογενῆς κοινότης Χάσκιου ἐτέλεσε ἐπιμνημόσυνον τελετὴν ὑπὲρ τῶν εὐεργετῶν τῶν σχολῶν αὐτῆς ἐν τῇ ἱερᾷ ἐκκλησίᾳ

τῆς κοινότητος. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἱερᾶς λειτουργίας, ἅπαν τὸ ἐκκλησιαστικόν, προεξέχονον τοῦ λεβασμιωτάτου ἀγίου Βερροίας, καὶ τῶν μαθητῶν τῶν σχολῶν, μετέβη εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῆς ἐκκλησίας, ὅπου εἰσὶ τεθαμμένοι οἱ εὐεργετῶν τῶν σχολῶν, ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν ὑποίων ἐξεφωνήθησαν δύο λαμπρότατοι ἐπιτάφιοι, ὁ μὲν πρῶτος ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς δημοτικῆς σχολῆς κ. Γεωργίου Παπαδοπούλου ὁ δὲ ἕτερος ὑπὸ τῆς ἔλλογίμου διευθυντῆρος τοῦ Παρθενωγαγεῖου κυρίας Φλώρας Νικολαίδου. Ἀμφότεροι οἱ ἀγορευταὶ κατεσκευάσαν τὸ ἀκρωατήριον διὰ τῶν γλαφυροτάτων καὶ διδασκαλικῶν ἐπιταφίων οὓς ἐξεφώνησαν. Μετὰ δὲ τὴν ἐκφώνησιν τῶν ἐπιταφίων εἰς μαθητῆς καὶ μία μαθήτρια ἐκφωνήσασαι ὀλίγα κατέβησαν στεφάνους ἐξ εὐωδῶν ἀνθῶν, ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν εὐεργετῶν. Ἡ μνημόσυνη αὕτη τελετὴ ἔληξεν διὰ μικρᾶς πλὴν καταλληλεστάτης προσφωνήσεως τοῦ ἀρχιερέως.

**

ΜΙΑ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ

Εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Ταταούλων συνεστήθη ἀπὸ τινος χρόνου ὑπὸ τεσσάρων ἢ πέντε γυναικῶν, κατοικῶν ἐν τῇ ἐνορίᾳ τῆς Εὐαγγελιστρίας, « Ἀδελφάτων », μόνον σκοπὸν αὐτοῦ ἔχον, τὴν κατὰ τὸ ἐνὸν βόηθειαν εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας.

Ὁ κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἰδρύσεως τῆς πενταμελοῦς ταύτης ἀδελφότητος ἀκούων τὸν σκοπὸν, δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ ψιθυρίσῃ λέξεις τινὰς καθ' ἑαυτὸν, προβλέπων μέλλον σκοτεινὸν καὶ οἰκτεῖρων τὰς προσπαθείας, εἰς μάτην γενομένας. Πᾶς τις ἀναλογιζόμενος τὸ ὕψος τοῦ σκοποῦ καὶ βλέπων τὰς εὐαριθμους ἐκεῖνας κυρίας ποτὲ βεβαίως δὲν θὰ περιέμενε ἐντὸς τῶν ὀλίγων χρονικοῦ διαστήματος θαυμαστά καὶ ὄντως ἀξίεπαινα κατορθώματα.

Τί ἐπραξε λοιπὸν ἡ ἀδελφότης αὕτη; Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην πλὴν ἔχομεν ἅπαντήσωμεν: Ἡ ἀδελφότης αὕτη μόνον ἐκ κυριῶν συνισταμένη ὤρσθη, ὡς συνδρομῆν τῶν μελῶν αὐτῆς ἐν ἀργυροῦν γρόσιον τὴν ἑβδομάδα. Ἄνευ πητάγου ἰδρυθεῖσα ἔλαβε καὶ τὸ μικρὸν πᾶσιν

συνήθους ἐπιδειξέως μετριοφρονέστατον ὄνομα « Ἀνώνομος ». Μὲ τὸ πτωχὸν τοῦτο ὄνομα ἐντὸς μηνὸς αἱ ἀδελφαὶ ἦσαν 22, μετὰ δεκαπεντὴς δὲ μηνῶν ὑπερέβη ὁ ἀριθμὸς καὶ τὰς 110. Ἡ γενικὴ διαίτησις ἐδόθη κατὰ προτίμησιν ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐξακολουθεῖ μέχρι σήμερον εἰς τινὰ ὀνομαζομένην Μαρίαν Ν. Μαρκοπούλου, (Κολλέλα), ἐπίσης κάτοικον τῆς αὐτῆς ἐνορίας.

Ἐκτὸς δὲ τοῦ καθήκοντος τῆς προεδρείας εἶχε ὑπ' εὐθύνην τῆς ἡρηθείας κ. Μαρκοπούλου (Κολλέλα) καὶ τὰ εἰσπραττόμενα γροσάκια.

Ἀλλὰ τὰ γροσάκια ταῦτα ἐγένον ἀργυροῦ ὀγκώδους: τὰ γροσάκια ταῦτα ἐγένον χρυσαὶ λίραι, καὶ διὰ τούτων μέχρι τῆς προχθῆς παρασκευῆς 15 λήγοντος προσεφέρθη εἰς τὸν νεόδμητον ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας τὸ ποσὸν λιρῶν τουρκικῶν ἑκατὸν (100). Ἴδὸν ὁποῖον δωρεὰν μᾶς ἐπαρουσίασαν ἐντὸς τόσου διαστήματος, αἱ μετὰ ζήλου προσπάθειαι, ἡ ὁμολογία, ἡ τάξις, ἡ δραστηριότης, ἡ τιμιότης.

Τὰ κατὰ τὴν τῆς Ἀδελφότητος, τὰ ὅποια ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως δύο γραμματεῖς ἐκράτησαν ἀλλήλων διαδόχως, κατ' ἀρχὰς μὲν ἡ κ. Πέλλου, εἶτα δὲ ἡ κ. Ἀσημένια Λ. Μπόννη, ἀμφότεραι ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς ρηθείας κ. Μαρκοπούλου, ἐξελέγηθησαν ἐνώπιον τῶν μελῶν, τῆς ἐπὶ τῆς οἰκοδομῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ξένων τῶν ὑπὸ δεδοκιμασμένου διπλογράφου τοῦ κ. Ἀντωνίου Βαρελάου, ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τῆς προέδρου καὶ τῆς ἐν γενικῇ συνεδίᾳ προσκληθέντος. Μετὰ τὴν ἐξέλεξιν δὲ ταύτην ἐδόθη σημείωσις τῇ ἐπιτροπῇ, εἰς τὴν ὁποῖαν τὴν 15 Μαΐου ἡμέραν Πρακτικῶν πρὸς τὸ ἐσπέρας, ἐμετρήθησαν διὰ χειρὸς τῆς φυλακτοῦσας τὰ χρήματα κ. Μαρκοπούλου Κολλέλα εἰς διάφορα νομίσματα λίραι ὀθωμανικαὶ ἑκατὸν, μεθ' ὅ ἐδόθη ἡ συνήθης διπλότυπος ἀπόδειξις τῆς ἐπιτροπῆς ἐσπραξιμένας, εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἰδίας.

Ἴδὸν ἀξίεπαινον κατορθώμα. Ἴδὸν μίαν πρακτικὴν ἀδελφότητα ἐκ κυριῶν μετὰ δυσκολίας τῶν πλείστων περιστάσεων τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἀλλὰ καὶ μετὰ σπανίας προθυμίας προσφερούσων αὐτήν. Ἴδὸν τί πράττει ἡ ἀγά-

πη, ἰδοὺ τί πράττει καὶ τὸ πτωχὸν γρόσιον διδόν τὸ παράδειγμα εἰς τοὺς δυναμένους διπλάσια καὶ πενταπλάσια νὰ προσφέρωσι. Συγχαιροῦμεν ἀπὸ καρδίας τὰς ἰδρυσάσας τὸ ἀνώνομον ἀδελφάτων, τὴν ἀξίεπαινον προέδρον καὶ ταμίαν τὴν προθύμως ἐργασθεῖσαν γραμματεῖδα καὶ πάντα τὰ μέλη ἀνεξαιρέτως. Εὐχόμεθα δὲ ὅπως συντελέσωσι καὶ ἤδη κατὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ διὰ νέας τῶν βοηθείας, ἣν δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι μελετῶσι, καθὼς συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐναρξίν αὐτῆς. ΦΙΛΑΛΗΘΗΣ.

**

Ο ΕΦΕΤΡΕΤΗΣ ΤΩΝ ΣΙΔΗΡΩΝ ΠΛΟΙΩΝ

Ἐρευρετῆς τῶν σιδηρῶν πλοίων, διὰ τῶν ἑπταετησίων σήμερον μετὰ μεγάλης ἀσφαλείας διαπλέομεν τοὺς ἀχανεῖς ὠκεανούς, καὶ μετακομίζομεν τὰ ἐμπορεύματά μας, εἶνε ὁ Βίλκινσον ὅστις ἔζη κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα.

Ὁ Βίλκινσον δὲν ἀνήκει εἰς οὐδεμίαν μεγάλην οἰκογένειαν, ἀνήκεν εἰς ἐργατικὴν, διὰ τοῦτο καὶ ἡ παιδεία αὐτοῦ ἦτο στοιχειωδέστατη διὰ τῆς νημοσύνης του ὅμως καὶ τῆς πρὸς τὴν ἐργασίαν του ἀφοσιώσεως ἀνεπλήρωσεν τὴν ἑλλησπιν ταύτην. Συνεργαζόμενος μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ ἀδελφοῦ του, πρὸς κατασκευὴν σιδηρῶν διὰ σιδέρωμα, κατόρθωσεν νὰ ἐπινοήσῃ ἴδιον τινὰ τρόπον κατασκευῆς ταιούτων σιδηρῶν, διὰ τοῦ ἑποίου αἱ ἐργασίαι τοῦ ἐργοστασίου ὑπερηξήθησαν εἰς τόσον βαθμὸν, ὥστε εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἀγγλίας ἰδρύθησαν παρκατήματα, πάντοτε ὅμως τοῦ κεντρικοῦ καταστήματος ἑδρὰ ἦτο ἡ Λαγκάστρη.

Ὁ Βίλκινσον δυσκολευόμενος νὰ μεταφέρει τὴν τύρην μέχρι τοῦ ἐργοστασίου, ἤνοιξε ἀπὸ τῶν τόπων τῆς ἐξαγωγῆς τῆς τύρηνς μέχρι τοῦ ἐργοστασίου μικρὰν διώρυγα. Μεθ' ὅ ἤρξατο νὰ κατασκευάζῃ, πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν τῶν περιοίκων, σιδηρῶν πλοίων προωρισμένων νὰ διαπλεύσῃ τὴν διώρυγα. Τοῦτο πληροφορηθεὶς σιδηρουργὸς τις ἐντόπιος, βλέπων ἐντὸς κάδου ὕδατος, πέταλον ἵππου μετ' εἰρωνίας εἶπεν « Καὶ τοῦτο κατὰ Βίλκινσον θὰ ἐπιπλεύσῃ ». Τὸ ὑπὸ τοῦ σιδηρουργοῦ μῦθον ἐντὸς τοῦ ὕδατος πέταλον εὔρε τὸν

πυθμένα, ἐνῶ τὸ πλοῖον τοῦ Βίλκινσον πρὸς πεῖσμα τοῦ σιδηρουργοῦ θαυμασίως ἐπιτυχόν, δὲν εὔρε τὸν πυθμένα τῆς διώρυγος.

Ἀκμαῖος, πλήρης ἐλπίδων, καὶ σφρίγγους ἐκ τῆς πρώτης ἐπιτυχίας του, ὁ ἐφευρετὴς κατεσκεύασε καὶ ἄλλα φρονηγὰ πλοῖα.

Εἰς τοῦτον ἐπίσης ὀφείλεται καὶ ἡ πρώτη σιδηρᾶ γέφυρα. Ὁ Βίλκινσον διετέλεσε μέλος τῆς Σεληνιακῆς ἐταιρίας, (1) ὡς συνιδρυτὸς ἔχων τοὺς σοφωτέρους ἀνδρας τῆς ἐπαχῆς του. Κατὰ δὲ τὸν θάνατόν του συμβάντα τῷ 1808 τὸ σῶμά του ἐτέθη ἐντὸς σιδηροῦ φερέτρου κατασκευασθὲν συμφώνως τῶν ὁδηγῶν του. Τὸν Βίλκινσον δικαίως οἱ συμπατριῶταί του ἀποκαλοῦσιν πατέρα τῆς βιομηχανίας τοῦ σιδηροῦ, ὡς ἐκ τῆς ὠφελιμότητος, ἣν παρέχουσι τῇ ἀνθρωπότητι τὰ σιδηρᾶ ταῦτα πλοῖα.

* *

Πρὸ πινων ἡμερῶν ἐν τῇ κώμῃ Πιερραπέρτσι τῆς Σικελίας, παιδίον ἐξαιετὲς, κατὰ κληρὸν αἰφνης ὑπὸ ἀνκισθησίας, ἐνομήθη νεκρόν. Ὁ ἰατρός, πρὸς ὃν ἡ οἰκογένεια τοῦ παιδίου ἐδήλωσε τὸν θάνατον αὐτοῦ, δὲν ἔλαβε τὸν κόπον νὰ ἐξετάσῃ τὸν νεκρὸν ἀλλ' ἀμέσως ὑπέγραψε τὴν πρὸς ταφὴν ἀπόδειξιν. Ἡ τέλεινα μήτηρ τοῦ παιδίου περιέβαλεν αὐτὸ διὰ τῶν καλλιτέρων καὶ ὠραιότερων φορεμάτων του καὶ μετὰ συνήθη ἐκκλησιαστικὴν τελετὴν παρέδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν νεκροθάπτην. Ἄμα τῇ ἐκ τοῦ νεκροθαψίου ἀποχωρήσει τῆς συνοδείας ὁ νεκροθάπτης ἀπεγύμνωσε τὸν νεκρὸν καὶ μετέβη ἀμέσως ὅπως πωλήσει τὰ ἐνδύματά του. Ἐπιστρέψας εἶδε μετ' ἐκπλήξεως ὅτι τὸ παιδίον ἀνέστη καὶ μάλιστα ἐκάλει μεγαλοφώνως τὴν μητέρα του. Τότε τί ἐπράξεν ὁ ἄθλιος; Τὸ ἐπνίξεν ὁ κκαῦργος διὰ τῶν χειρῶν του ὅπως μὴ ἀπολέσῃ τὸ ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ἐνδυμάτων του ἀργύριον! Τὸ τέρας!

* *

Ἀκμαῖον σκάφος ὑπὸ τὸ ὄνομα «Τραπέζοῦς» παρρηγήθη ὑπὸ τῆς Ἀτμοπλοίας Αἰγαίου

(1) Κληθείσης οὕτω ὅτι αἱ συνελύσεις αὐτῆς ἐγένοντο κατὰ πᾶσαν πανσέληνον.

Π. Μ. Κουρτζῆ καὶ Σας περιμένεται τὴν ἐβδομάδα ταύτην. Τὸ ἀτμόπλοιο «Τραπέζοῦς» χωρητικότητος χιλίων τόνων προῦρισται διὰ τὴν Γραμμὴν Ποντοηρακλείας Ἀμαύριδος μέχρι Τραπεζοῦντος.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἄγγλος τις ὁ κ. Δ. ξενιζόμενος ἐν τινι ἀγροτικῷ οἴκῳ ἐν Μεξικῷ, ἐξήρχετο καθ' ἑκάστην εἰς περίπικτον ἔφιππος. Πρωίαν δὲ τινὰ τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου συνκντᾷ ἵππεά περικαλλῆ καὶ κομψόν, ὅστις πλησιάζας μετὰ πλείστης ὀσης κοσμιότητος καὶ ἀθροφροσύνης, ἐξέχει τὸν πῖλον αὐτοῦ καὶ λέγει: Μιλόρδε, σὰς ἐπερίμενα, καὶ τώρα σὰς προσφέρω τὰς προσήσεις μου. Καλὰ δ'αὖ λέγει ὁ Λόρδος, ὅστις ἐνοεῖ ὅτι, τὸ «σὰς ἐπερίμενα» ἐκεῖνο, οὐδὲν προμηνύει καλόν.

Ὡ! μὴ ταράττεσθε, Μιλόρδε, ἔρχομαι μόνον διὰ νὰ σὰς προσφέρω τὰς ἐκδουλεύσεις μου, καὶ ἐπειδὴ ἔμαθα ὅτι ἀγαπᾶτε τὰ πολυτελῆ ὄπλα, σὰς προτείνω ν' ἀγοράσῃτε τοῦτο καὶ ταῦτα, εἰπὼν ἐξέχει πιστόλιόν τι ὠραῖον, οὐτινος τὸν ὀρθωμένον λῦκον καὶ τὸ ὑπ' αὐτὸν στυλπνὸν καψύλιον ἐπιδεικνύει ἐκ προθέσεως τὰ κοσμήματα αὐτοῦ εἰσιν ἅπαντα ἐκ χρυσοῦ ἀγνοῦ, λέγει δεικνύων τὰ ὀρειχάλκινά δέματά του ὄπλου, καὶ τὸ πιστόλιον τοῦτο εἶνε ὄπλον ἀνεκτίμητον, ἀλλὰ σὰς τὸ παραχωρῶ διὰ τὴν τιμὴν τὴν ὁποῖαν θέλετε μοι δώσει.

Τοὺς λόγους τούτους τοὺς συνοθευμένους μετὰ πινων σφόδρα ἐκπραστικῶν χειρονομιῶν καὶ μορφασμῶν, ὁ καλὸς Λόρδος ἐννοήσας δίδει εἰς τὸν εὐγενῆ ὑπλοπώλην πάντα ὅσα χρήματα εἶχεν ἐν τῷ θυλακίῳ του.

Ἄλλ' ὁ πωλητὴς μὴ ἀρούμενος εἰς ταῦτα λέγει συγγνώμην, Μιλόρδε, σὰς εἶπον ὅτι τὸ πιστόλιον τοῦτο εἶναι λίαν πολυτίμητον, σὰς λέγω δὲ ὅτι ἀφοῦ μοι δώσητε καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ στή-

θευς σας περώνην καὶ τὸ ὠφελύγιόν σας, πάλιν δὲν βὰ τὸ ἔχῃτε πληρωμένον ἀκριβῶς. Ὁ εὐγενὴς Λόρδος ὑπέγκυσε, ὁ δὲ εὐγενὴς πωλητὴς ἐνεχείρισε τὸ πωληθὲν ὄπλον.

Τώρα εἶνε ἰδική μου ἀράδα ἐκραύγασημανιώδης ἀπ' ἐργῆς ὁ Λόρδος, προτείνων πρὸ τῆς μνῆς τοῦ ληστεῦ τὸ κειμήλιον ἐκεῖνο καὶ λέγων ἄθλιε εἰάν δὲν μετ' ἀποδώσῃς πάντα ὅσα μοὶ ἐλήστευσας, σεῦ σκορπιζῶ τὰ μυαλά!!

Καλικάγαθε, Λόρδε, λέγει ὁ ὑβρίζομενος, σύρων ἔτερον ἐκ τοῦ κόλπου του πιστόλιον, με ὑβρίζετε νεμιζῶν με οὕτω κούφον ὥστε νὰ πωλῶ εἰς τοὺς πελάτας μου γεμάτα ὄπλα, ἀλλὰ σὰς τὸ συγγνώμῃ, καὶ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς προσφέρω τὰς ταπεινῆς μου προσήσεις. Καίταῦτα εἰπὼν ὁ ἐντιμὸς ἔμπειρος περνίξει τὸν ἵππον καὶ ἀπμακρύνεται δρεμέως τρεῖς στραφεῖς καὶ χαιρετίσας διὰ τοῦ πῖλου τὸν εὐγενῆ Λόρδον.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΘΗΚΗ.—Τὸ ἀκόλυθον ἀντίγραφον διαθήκης ἀφῆσέ τις ὅστις ἠθέλησε νὰ γίνῃ δικηγόρος τῶν οἰκείων αὐτοῦ συγγενῶν. Αὕτη εἶναι ἡ τελευταία θέλησις καὶ διαθήκη μου: δίδω ὅλα τὰ πράγματά μου εἰς τοὺς συγγενεῖς μου, ἵνα διανεμηθῶσι μετὰξὺ αὐτῶν ὅσον τὸ δυνατὸν δικαιοτέρων, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως, ἂν τις κατὰ τὴν διανομὴν ἤθελε παρεμβάλλει προσκλήματα, νὰ μὴ λαμβάνῃ τίποτε.

ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ.—Ναύτης τις, ἐπιθυμῶν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰσῆλθεν εἰς ναὸν ὅπου ὁ ἱερεὺς ἐδίδασκε περὶ τῶν ἀρετῶν τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. «Νὰ τὸν κατατάξωμεν μετὰξὺ τῶν μαρτύρων;» ἔλεγεν ὁ ρήτωρ οὐχί, ἦτο μεγαλείτερος ἐκείνων. «Νὰ τὸν κατατάξωμεν μετὰξὺ τῶν περσιτῶν καὶ ἀποστόλων οὐχί, καθότι ἦτο πολὺ κατώτερος. «Νὰ τὸν θέσωμεν μετὰξὺ τῶν Ἀγγέλων;» οὐχί, οὐχί. Μετὰξὺ τῶν Χερουβεὶμ καὶ Σεραφεὶμ; «Οὐχί, ἦτο μείζονος τιμῆς ἄξιος. Τέλος ὁ ἱερκίρυξ ἀνέκραξε. «Ἦεὺ νὰ τὸν θέσωμεν τὸν Ἁγιον Φραγκίσκον, ποῦ νὰ τὸν θέσωμεν;» Ὁ δυστυχὴς ναύτης ἀπαυδῆσας ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ ἱερκίρυκα μνηδὲν λέγοντας, ἠγέρθη, καὶ εἶπε «Καλά,

ἀφοῦ δὲν δύνασαι νὰ εὕρῃς θέσιν ἄλλην δι' αὐτόν, δύνασαι νὰ τὸν θέσῃς εἰς τὸ ἰδικόν μου καθίσμα, διότι ἐγὼ ἀναχωρῶ.»

SAISON

- Μὲ μὲδα, Παναγία μου, τί ΤΡΕΛΛΑ νὰ
[πῶ θέλω,
Μ τοὺς νέους παρατήρησα μετὰ τὸ ἕψηλό
[καπέλλο.
Ι σία βαστοῦν τὴν μέση τους τ' ἀριστερὸ
κουνοῦνε
Μ πρὸς πίσω, καὶ τὰ γάντια τους μετὰ τὸ δε-
[ξί κρατοῦνε
Π ανταλινάκι ἡγγέζικο φοροῦν στενὸ πὸ
[κάτω
Ι σως μετὰ πῆς: τὸ ρουχὸ τους εἶναι καὶ αὐ-
τὸ μοδάτο;
Γ ὁ ρουχὸ τους καὶ αὐτὸ στενὸ, καὶ αὐτὸ
[κοντὸ τὸ κάνουν
Μ φηγικά πολὺ κουμβόνονται δὲν ζεύρω
[πῶς δὲν σκάνουν.
Ο ς τόσο ἂν νὰ μὴ ἀρκοῦν τὰ τόσα ρε-
ζιλίγια
Μ ἂ βάλουν ΚΟΡΣΕ θέλουνε καὶ ἄλλα μα-
σχαράλια.
Η θελ' ἀκόμα κάμποσα νὰ πῶ γι' αὐτὴ
[τὴν ψώρα
Μ ἡμερὰ ὅμως δὲν μπορῶ, ἐπέρασε καὶ ὠ-
[ρα.

Κουρεὺς φλύαρος λίαν, ἠρώτα πελάτην του τινὰ πῶς ἤθελε νὰ τὸν κουρεύσῃ. Χωρὶς νὰ ὀμιλῆς καθόλου, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

Φλύαρος τις καὶ πνεύματος ἐστερνιμένος, ἀφοῦ διὰ τῶν ἀνεησιῶν του κατεζάλισεν ἐπὶ ὀλόκλη-

ρον ὤραν τὴν συναναστροφὴν ἐν μέσῳ τῆς ὑποίας εὐρίσκετο, ἀποταθεὶς ἐπὶ τέλους πρὸς κυρίαν τινά, εἶπε.— Κυρία μου, δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι λαλῶ ὡς βιβλίον; "Ω! μάλιστα, κύριε, ὡς βιβλίον ἀπὸ τὸ ὅποτον δὲν λείπει ἄλλο εἰμὶ τὸ δέ σι μ ο ν.

Νεανίας τις τοῦ συρμοῦ, καλλωπιστῆς καὶ κούφρος καὶ κατὰ φαντασίαν φιλόσοφος, ὑπῆγεν ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν οἶκον σεβασμίου τινὸς ἱερέως. Πάτερ μου, τῷ εἶπε μὲ τὸ ὕψος ἐκεῖνο τῆς ἐλεύθερίας καὶ ἐμπιστοσύνης τὸ σύνθημα εἰς τοὺς κούφρους, ἠξέυρω ὅτι εἴσθε ἀνὴρ παιδείας καὶ φρονήσεως καὶ διὰ τοῦτο εὐχαρίστως ἦλθον νὰ συζητήσω μεθ' ὑμῶν ἐκεῖνο, τὸ ὅποτον ὀνομάζετε θρησκείαν σας.— Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ἱερεύς, σὰς ὁμολογῶ εὐλικρινῶς ὅτι πάντοτε ἀπέφυγον τὰς τοιαύτας συζητήσεις. Λάβετε λοιπὸν τὴν καλοσύνην νὰ μὲ ἀπαλλάξῃτε τοῦ νὰ δεχθῶ τὴν πρόσκλησιν.—Τουλάχιστον ἀπήντησεν ὁ νεανίας, μάθετε ὅτι εἶμαι ἄθεος. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἱερεύς ἀνορθοῦται σιγὰ καὶ τὸν παρατηρεῖ ἐπὶ μικρὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.—Τί τὸσον παράδοξον εὐρίσκετε λοιπὸν ἐν ἐμοί, πάτερ μου, καὶ μὲ θεωρεῖς οὕτω;—Πολλάκις, εἶπεν ὁ ἱερεύς, εἶχαν ἀκούσει νὰ γίνεταί λόγος περὶ τῆς ἀθεΐας, ἀλλ' ἠγνόουν μέχρι τοῦδε τὴν μομφὴν αὐτοῦ τοῦ ζώου· ἐπειδὴ λοιπὸν μοὶ παρουσιάζεται εὐκαιρία νὰ τὸ γνωρίσω δράκτομαι αὐτῆς καὶ τὸ παρατηρῶ.

Λύσις τοῦ Α'. Αἰνίγματος

ΛΑΜΠΑΣ

Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν τὴν εὐφρεστάτην λύσιν τοῦ Α' αἰνίγματος πεμψθεῖσαν ἡμῖν παρὰ τοῦ λαγίου νέου κυρίου Βασιλείου Κ. Δημάδου, ὅς καὶ ἔλαβε τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἰστορίαν

Ἐκ μελικήρου καὶ κλωστής κηρῆς κατασκευάζουν·
[ζουν·
Τὸ λεῖον καὶ ὄλα τὰ λοιπὰ ἐπιθεταταιριάζουν.

Τὴν σάρκα των δὲ περωτῶν γεννᾷ, τὸ μελίσι,
Τὴν φλόγα τις ὅταν ἰδῇ, καρπὸν θέλει νομίσει.
Ἴσχνή, λεπτή εἶν' ἡ κλωστή, παχεῖα δὲ κηρω-
[μένη,
καὶ ἡ ὀστημένη ἡ λαμπὰς εἶναι, ἡ κρεμασμένη,
ἡ ὀδῶ καὶ ἡ κεῖ τὴν ῥίπτουνε, καθέννας ὅπως θέλει.
Δὲν φρίττει! λῆθνε, ἡ φωτῆξ' ὅσῳ τὸν Ἄδῃ ὄσῳ τὴν
[στᾶλλει
Ἰεθαίνει καίουσα καὶ ζῆ, ὄσῳ ἦται κρεμασμένη,
Τὸ κηροπῆγν τὸ σκληρὸ τὴν ἔχει πληγώμενη.
Καὶ ὅμως τότε, βέβαια, μὲ ὄλην τὴν καρδίαν
Τὴν καίωμεν εἰς τὸν Θεὸν ὡς φόρον καὶ θυσίαν.

ΛΥΤΑΙ.—Β. Κ. Δημάδης.—Ε. Μουτεβελλῆς.—Ι. Μ. Τζαύρας.—Δ. Γαϊτάνος.—Ε. Λιβαθινόπουλος.—Ἄννα Ι. Γενναροπούλου.—Φλώρα Νικολαίδου.

Λύσις τοῦ Α'. Γρίφου

ΠΑΝ ΜΕΤΡΟΝ ΑΡΙΣΤΟΝ

ΛΥΤΑΙ.—Β. Κ. Δημάδης.—Ι. Μ. Τζαύρας.
Ε. Μουτεβελλῆς.—Ν. Γενναρόπουλος.—Κ. Μαρκόπουλος.—Ε. Λιβαθινόπουλος.—Εὐδ. Τζαύρα.—Εὐτ. Μαργαρίτου.

ΑΙΝΙΓΜΑ Β'

Τέχνη μου εἶναι νὰ γεννῶ
Πρὶν τούτου ὅμως πίνω.
Μονάχος μου νὰ ἐργασθῶ
Δὲν ἠμπορῶ, καὶ ἀφίνω.
Νὰ μ' ὀδηγοῦν ὄχι πολλοὶ
Μόνον ἀδελφία τρία·
Ἄλλὰ ἡ φύσις μου αὐτῇ
Εἶν' ὄλας ἐναντία
Πρὸς τῶν γονέων τὴν στοργὴν
γιατὶ ὅ,τι γεννήσω
μὲ βαρβαρότητα πολλὴν
Ξερὸ τ' ἀφίνω πίσω.